

A U S T R A L S K É

listy

IN AUSTRALIA POSTAGE PAID
IN AUSTRALIA POSTAGE PAID

AUSTRALSKE LISTY

ČÍSLO 13 ZÁŘÍ 1992

Registered by Australia Post
Publication No NBQ - 3910 \$2.60

PREMONITION of CIVIL WAR
Salvator Dalí - 1936

DALI

The Lugubrious Game

Madonna of Port Lligat

Motto: "Když se dívám na některé záběry televize třeba ze Somálska a odjinud, mám někdy dojem, že vidím ztělesnění obrazů Salvadora Dalího."

Salvator Dali

byl jedním z nejrozporuplnějších umělců dvacátého století. Narodil se 11. května 1904. Malovat začal ve věku osmi let. V roce 1921 navštěvoval malířskou akademii v Madridu. A zde začal mladý Dali objevovat avantgardní umění. V Madridu také poznal další mladé umělce. Stal se přítelem Luise Buñuela, Garcii Lorky a mnoha jiných. Ti byli tak okouzleni jeho nekonvenční osobností, jeho bizarní fantazií i jeho tak zvláštními obrazy, že se na čas stal vůdčím duchem mladé avantgardy. V roce 1923 byl z akademie vyloučen. V následujících dvou letech se v jeho umění obrážely všechny směry, které ho zaujaly, od kubismu a neokubismu. Přitom stále maloval realistické krajiny a portréty. V roce 1925 měl výstavu v Barceloně, kde jeho práce zaujala Pabla Piccassa. V roce 1928 vzniká ze spolupráce s Luisem Buñuelem film "Andaluský pes", který patří do dnešní doby do klenotnice světové kinematografie. Tento rok je pro něj významný i tím, že se setkává se svojí životní "múzou" a pozdější manželkou Ruskou Galou. Ona byla modelem k jeho mnoha obrazům. V roce 1932 se rozchází s francouzskými surrealisty, především pro jeho obdiv k Hitlerovi. V malbě však surrealistou zůstává. V roce 1936 vzniká "Soft Construction with Boiled Beans - Premonition of Civil War". Obraz, který nese v sobě všechny prvky jeho bizarního vidění světa, pro které ho mnoho lidí obdivovalo a stejně množství nenávidělo. V roce 1951 píše Dali o svém novém stylu, který nazval "nukleární mysticismus". V té době také vzniká "Madonna of Port Lligat". Posledním z obrazů, které vám z Dalího díla dnes představujeme je "The Lugubrious Game" z roku 1929.

Dali během svého života získal řadu nejvýznamnějších poct a uznání. Stal se téměř nejsledovanějším umělcem světa, když ne jen pro jeho obrazy, tak jistě i pro jeho extravagantní způsob života i pro jeho extravagantní názory na něj.

Dali zemřel 23. ledna 1989.

Naše dnešní zastavení s ním vám nemůže ukázat ani tisícinu z jeho díla. Dalího obrazy musíte je vidět v barvách, musíte je studovat dlouhou dobu, abyste si uvědomili jejich smysl a jejich poselství. Dali byl mistr techniky a detailu. Na jeho obrazech každý i ten nejmenší detail má důležitou funkci a je přesně na svém místě.

Dalího dílo můžete obdivovat, můžete milovat, můžete nenávidět. Jen jedno nemůžete, zůstat k němu lhostejní.

Těsně před uzávěrkou:
Češi a Slováci souhlasí s rozdělením.

Brno, čtvrtek 27. 8. 92

Čeští a slovenští vedoucí představitelé se dnes dohodli na postupu, podle kterého bude Československo do konce tohoto roku rozděleno. Toto prohlášení bylo vydáno po osmi-hodinovém rozhovoru mezi českým předsedou vlády Václavem Klausem a jeho slovenským protějškem Vladimírem Mečiarom. Podle slov V. Mečiara by tedy už v lednu měly existovat dva nezávislé státy. V. Mečiar také v přestávce jednání hovořil o budoucích vztazích mezi dvěma národy, rozhodnutými nežít nadále v jednom státě. K tomuto rozhodnutí došly obě strany. V. Klaus dodal, že nevidí reálnou možnost zachovat současné uspořádání. Přitom však on sám věří, že rozdělení pomůže vytvořit lepší vztahy mezi oběma částmi současného Československa, které bylo postaveno na troskách Rakousko-uherské monarchie. "Možná, že je to začátek lepších vzájemných vztahů. Dohodli jsme se na dalším postupu, který povede ke kontrolovanému a spořádanému rozdělení na dva oddělené státy."

Pan Klaus (ODS) a pan Mečiar (HZDS) vyhráli v červnu ve volbách ve svých republikách, zastávají obsoltně rozdílná stanoviska. HZDS chtělo unii se dvěma nezávislými republikami. ODS trvala buď na jednom společném státě se společnou ekonomikou, obranou a zahraniční politikou a nebo na dvou svrchovaných státech postavených podle mezinárodních uzancí se samozřejmou možností budoucí vzájemné spolupráce.

Levicovi poslanci parlamentu nesouhlasili s politickou dohodou mezi V. Mečiarom a V. Klausem a žádají, aby rozhodlo referendum.

Podle dohody vypracované oběma stranami by Zákon o rozpuštění Československé federace měl být do konce září přijat Federálním parlamentem spolu se zákony o rozdělení majetku a nástupnických práv.

Tolik agentura Reuter, my jen doufáme, že obě strany splní dohodu, kterou podepsaly v červenci a rozpad Československa se skutečně stane slušným a spořádaným způsobem, jak se od inteligentních národů očekává.

Dohoda mezi ODS a HZDS

Část 1 - Návrh řešení další činnosti federálních orgánů

Obě strany budou ve Federálním shromáždění iniciovat následující zákonné úpravy:

1. FBIS - zákonnou úpravu delimitace na republiky.

2. Československá televize, Československý rozhlas, Československá tisková kancelář - zákonnou úpravu transformace na akciové nebo jiné obchodní společnosti s účastí České a Slovenské TV, Českého a Slovenského rozhlasu a České a Slovenské tiskové kanceláře.

3. Generální prokuratura - zákon o změněném postavení Generální prokuratury ČSFR.

4. ČSAV a Československá akademie zemědělská - zákonnou úpravu o ukončení činnosti těchto organizací.

Československá komise pro atomovou energii bude pokračovat v činnosti a výzkumné složky budou delimitovány na národní akademie.

Federální úřad pro normalizaci a měření a Federální úřad pro patenty a vynálezy budou pokračovat v další činnosti.

Část 2 - Návrh dalšího postupu státoprávního vývoje.

Obě strany se pokusí zabezpečit legitimitu procesu zániku čs. federace podle "Zákona o způsobu zániku federace a o vyřazení majetkových a jiných vztahů". Obě strany se zavazují udělat maximum pro udržení kontroly nad procesem rozpadu federace, zajistit jeho klidný, kulturní, nechaotický průběh.

Obě strany přispějí k tomu, aby v obou národních radách bylo dokončeno projednávání ústav obou republik a aby

národní rady (a vlády) začaly neprodleně připravovat smlouvy mezi ČR a SR o vzájemných vztazích v těch oblastech, jejichž společné či koordinované řešení je v zájmu obou republik.

Část 3 - Nástin zásad budoucí spolupráce obou samostatných států.

A. Oblast ekonomická

Obě strany podpoří okamžité uzavření dohod:

- o celní unii
- o zóně volného obchodu zbožím a službami
- o zóně volného pohybu výrobních faktorů (práce, peněz a kapitálu)

Obě strany budou pokračovat v hledání možnosti koordinace rozpočtové (finanční) politiky, která je nezbytnou podmínkou pro případné udržení společné měny. Pokud dojde k oddělení měn, nesmí to vést k znehodnocení úspor občanů v žádné z republik.

B. Oblast občanská

Obě strany budou vycházet ze snahy zabezpečit v maximální míře rovnost postavení občanů jedné republiky na území druhé republiky.

C. Oblast zahraničně-politická.

Obě strany se dohodly na koordinaci společného postupu v zahraniční politice i na možnosti společného zastoupení v zahraničí v některých zemích a organizacích.

D. Oblast obrany.

Krátkodobě budou obě strany vycházet ze stávající dislokace Čs. armády a z technicko-organizačních možností její změny, aby nebyla narušena obranyschopnost obou republik. Předpokládá nutnost dalších společných jednání.

Dohodu v Bratislavě 23. 7. 1992 podepsali předsedové HZDS a ODS Vladimír Mečiar a Václav Klaus

Stručný přehled rubrik

Text dohody mezi ODS a HZDS	01
Mlčení o tichu (pokračování)	02
Na hradě už není Vašek	03
Vážná debata s humoristou	04
Po čtvrtině století	05
Viktorie-matka australské moudrosti (pokračování)	06
Talbragar - Henry Lawson	07
Povídání o Slavnostech a hostech	08
Z tajů krás české řeči	09
Nad dopisy čtenářů	10
Rakovnická Šamotka	11
Je to psi život	12
Křížovka a humor	13
Inzerce a služby.	14
	15
	16 - 17

MLČENÍ O TICHU

Za generační rozřímání by se snad dala označit následující esej Jana Urbana, která vyšla v časopise Mladý svět. Vyrovnávání se s minulostí je (a zřejmě dlouho bude) tématem hořkým i horkým.

Zarostlý špinavý opilec se po dlouhém tahu probouzí v rozpadající se barabizně. Venku mrzne jen prašití. Mozek se mu zdá pětkrát větší než hlava, do které se má vejít. Musí vstát, trochu se opláchnout a jít ven na štipat dříví na topení.

Musí.

To nejhorší, co by mohl udělat, by bylo zůstat ležet v posteli a přemýšlet o tom, kolik, s kýma proč tolik pil. "Kdo mě do tohoto stavu dostal?" by asi byla ta pravá otázka, nad kterou by mohl dlouho přemítat. Zůstat v posteli, když mrzne, je asi nejpohodlnější způsob - jak zmrznout.

Fascinace temnotou minulosti, kterou dnes zažíváme, je podobně pohodlná. Pro demokracii je ovšem stejně nebezpečná.

Z několika desítek tisíc obviněných z válečných zločinů bylo mezi roky 1945-85 v Německu shledáno vinnými a odsouzeno okolo 6 tisíc osob, z toho 160 na doživotí. Podle zákona o osvobození od nacionálního socialismu a militarismu z března 1946 museli všichni dospělí Němci vyplnit dotazník o své činnosti mezi roky 1933-1945. Zvláštní občanská komise a tribunály je potom předvolávaly a rozdělovaly do čtyř kategorií podle závažnosti jejich spolupráce s nacistickým režimem. Slepota neviděla fakta, která Hluchota schovávala a Némota je nechtěla ukázat. John H. Herz, který v té době pracoval u americké zpravodajské služby OSS v Německu a je autorem několika knih o denacifikaci, o tom napsal:

"To, co začalo jako poněkud početilé obviňování všeho obyvatelstva, se nejprve zvrátilo do masového udělování výjimek a nakonec do všeobecného udělování mílosti."

Ještě v roce 1968 protestovali němečtí studenti proti nacistické minulosti mnoha svých profesorů. A to se jednalo o válku.

Nikdo ve východní Evropě zatím nenašel recept, jak se vyrovnat s vlastní komunistickou minulostí. Namísto úporného hledání celé pravdy a viniků skutečných zločinů se i tentokrát objevuje ideologizace politiky, silácká gesta pro publikum a zkratky z únavy. Namísto pečlivého a systémového zkoumání, úzkostlivé nestrannosti a zvažování všech důsledků se minulost stala prestižním bodem levného ideologického nartřásání. Dostala se na roveň fotbalu, kterému každý rozumí - dokud se nepostaví na trávník

stadionu. Politici první posttotalitní generace ještě nezjistili, že parlament není od toho, aby psal dějiny laciné náhražky a obětí berany pro publikum - ne drsnou a nechutnou pravdu o všech a pro všechny. Pravda o diktatuře totiž vždycky a nevyhnutelně - smrdí.

I my jsme zasmradli - oběti, stejně jako vládcové a mlčící obyvatelstvo. Disidenti, stejně jako estébáci. Tak proč o tom nemluvit?

Všechny země, které se od druhé světové války zbavily diktatury nebo cizí okupace, prošly stejnou zkušeností. Nepotrestaní kolaboranti a zločinci, ukradené nebo zneužitě archivy, malé ryby předhozené davu, který žádá symbolickou obět, zatímco velké ryby plavou dál. Mlčení o tiché kolaboraci většiny, která diktatuře ze strachu a nedostatku představitosti sloužila. Vyřizování účtů. Není tedy vlastně jedno, co s naší minulostí uděláme? Nebylo by jednodušší si počkat, až žíjí utrpení všech a mýty o masovém odporu proti diktatuře přestanou příští generaci bavit?

Jenomže diktatury porušováním lidských práv neničí jenom jednotlivce, ale celou společnost a její lidskou kulturu. Protože ve společnostech, které se diktatury zbavily, mohou žít o minulosti otrávit ovzduší na dlouhá desetiletí. A protože touha po pravdě, po zjevení celé skutečnosti, je i u obětí fyzického mučení silnější než touha po potrestání mučitelů.

Ve Francii bylo za údajnou kolaboraci po osvobození v roce 1944 nejméně čtyřicet tisíc lidí zabito nebo popraveno bez rozsudku. Mimořádné soudy vynesly sedm tisíc rozsudků smrti, ze kterých bylo osm set vykonáno. Vynesly třináct tisíc rozsudků nucených prací, z toho dva tisíce sedm set padesát na doživotí. Za různé druhy kolaborace s vichistickým režimem a nacisty bylo internováno na tři sta padesát tisíc osob. Většina autorů se po pětadvaceti letech shoduje v tom, že "kolaboranti" se stali obětí tím beránkem, kterým Francouzi se vykupovali z vlastní viny.

Roy Macridis o tom napsal:

"V roce 1944 všichni, až na nejtvrdší ideology a placené žoldáky, tvrdili, že jsou "odbojáři" a pátrali po "kolaborantech" jenom proto, že se sami neodvážili na sebe podívat do zrcadla." A teprve v roce 1982 nabídla francouzská televize první dokumentární seriál o tom, jak žila ta skutečná, okupovaná, ponižená a většinou kolaborující Francie.

Mojí generaci pojmenoval v devětašedesátém Karel Kryl "My Gottwaldovi vnuci". Cejch. Pravda, platná tehdy jako dnes. A Kryl byl taky poslední, kdo se nevymlouval na "Ně", a řekl "My".

Na rozdíl od Gottwaldovy mládeže, generace našich rodičů, ovlivněných válkou, která generuje strach řádově vyšší, se dnešní

čtyřicátníci a ti ještě o něco mladší nemají na co vymlouvat. Po roce 1968 už bylo těžké nevědět co se děje, a od vzniku Charty 77 tím spíš. Věděli jsme, že se děje bezpráví a každý si toho nevěšimal po svém.

"Slepota vůči neštěstí druhých, tato chybějící fantazie srdce a vnitřní nedotčenost viděným zlem, toť morální vina," napsal v roce 1946 Kari Jaspers. Z pohledu německého filozofa, který zkoumal otázku viny svého národa po prohrané válce, by Češi a Slováci mojí generace v posledních dvaceti letech asi stěží obstáli. Na rozdíl od Polska, kde vždycky existovala silná opozice proti režimu, v Československu převládalo ubližené ticho a shoda v tom, že se nedá nic dělat.

V mé generaci bylo za oněch dvacet let jenom velmi málo těch, kdo kvůli "politice" riskovali pobyt ve vězení, a ty, které z politických důvodů vyhodili z práce, lze stěží počítat na tisíce. Dnes si všichni v politice, bez ohledu na generace, hrají na oběti totalitního režimu a nikdo se neodváží srovnání s Polskem, nebo dokonce s Chile, Uruguayí, Salvadorem nebo Španělskem. Co kdyby se najednou přišlo na to, že někde jinde, jako třeba v Chile, církev vždy a otevřeně poskytovala právní i materiální pomoc rodinám vězňů a dokumentovala všechny případy porušování lidských práv? Že někde, jako v Brazílii a Uruguayi, vytvářeli advokáti tajná dokumentační střediska, aby "jednou, až padne diktatura", byla po ruce fakta, a ne jenom ústavní svědectví? Že v Polsku fungovaly podzemní tiskárny a rozhlasové vysílačky a disidenti se nebáli styku s dělníky a studenty? Že někde jinde se za svobodu bojovalo a platilo krevl.

Winston Churchill často mluvil o neposkvrněné pověsti britského národa v době války. Teprve v dubnu 1992 The Guardian rozvířil veřejnou diskusi sérií článků, které dokázaly, že několik desítek tisíc Britů, kteří se za války dostali pod nacistickou správu, když Hitler okupoval některé ostrovy v Lamanšském průlivu, se chovalo stejně jako zbytek okupované Evropy. Udávání sousedů, černý trh, kolaborace, vydání místních Židů nacistům. Teprve nyní se zjistilo, že britské úřady raději nepožádaly o potrestání velitele nacistického koncentračního tábora na ostrově Alderne, přestože měly všechny potřebné dokumenty v rukou. Část archivních materiálů z té doby se loni záhadně ztratila a dokumenty o kolaboraci budou odtajněny až v roce 2045. Ani jeden z údajných udavačů nebyl potrestán.

Nevidí mi lidé, kteří se nebojí přiznat, že se báli a prot v minulosti nedělali nic "opozičního". I já jsem se snažil, dokud to šlo, abych nenarazil a stát se disidentem nebyla tak docela jen moje volba. Všichni jsme byli "srápci" - než jsme se stali úředně uznávanými disidenty. Vadí mi však šediváci z převědění,

kteří dnes řvou o utrpení pod jhem diktatury a o nutnosti deobševizace. Hrozné mně chybí to Krylovo "My".

Krmili nás od malička nesmysly o nebezpečném rozděleném světě, ve kterém bez přestání probíhá nesmířitelný boj mezi "Nimi" a "Námi". "Oni" byli vždycky nezměnitelně špatní. "My" jsme byli dobří, místem narození, třídní příslušnosti a členstvím. Nebylo o čem přemýšlet a nebylo o čem jednat. "Oni" byli prostě "Oni". Přestali jsme patřit někam a začali jsme patřit k někomu. Přešlo nám to natolik do krve, že ještě dnes nemůžeme žít bez fantomu barikády. Nechceme o sobě uvažovat jako o generaci, která různým způsobem na něco reagovala, ale přesto sem, domů mezi ostatní, patří celá. Já už nikdy nechci patřit k někomu. Chtěl bych už jednou patřit někam.

Disidentů bylo pár stovek a estébáků pár tisíc. V deseti miliónech dospělých to byly jenom extrémny. Mezi nimi, nad nimi a kolem nich bylo skoro dvacet procent dospělého obyvatelstva členy KSC, další statistice byly v milicích a NF, pěstovali králíky na počest výročí VRSR, hrály v kapelách na soutěžích umělecké tvořivosti i SSM a nadšeně nebo otráveně chodily na odborové či svazácké schůze. My, Gottwaldovi vnuci, jsme si dávali bacha, abychom nenarazili. Sto šedesát tisíc z nás prý donášelo StB.

Byli jsme hluboce nevzdělaní v lidskosti a velmi tiší. Předtím, před námi, to bylo podstatně těžší, ale o tom se raději ne mluvilo. Dvě stě čtyřicet dva tisíce nespovedlivě odsouzených v padesátých letech pro moji generaci jako by neexistovalo. My jsme měli svůj osud a svůj strach, svoje životy.

Zkoumat minulost a dívat se přitom jenom na estébáky, disidenty a "představitel zločinného režimu" je stejně zmatené, jako hrát Smetanovu Libuši bez sborů. Většina pravdy o mé generaci je právě v jejím tichu, o kterém mlčíme.

Dnes, kdy komunistický režim utekl od moci, si mnoho mlčících z minulosti s křikem spěchá dokázat, že patří mezi vítěze. Pro mnoho z nás nastoupila doba pomsty za strach v době ticha, vytvářením mýtů o masovém utrpení a odboji a sbírání hlasů za kopání do politických mrtvol. Laciná náhražka za skutečný odpor proti totalitní moci v době, kdy politika byla o něčem a nehrála se pro tribuny. Bývalá mocenská elita se mezi tím bezpečně přelila do hospodářského života a viníky skutečných zločinů z minulosti nikdo příliš nehledá. Není v tom spiknutí, je to prostě jenom příliš mnoho práce, kterou se nikomu nechce dělat. A jestli má být náhražka za pravdu o minulosti a tím mám na mysli lustrační zákon, cenou za rozdělení státu, tak je to špatný zákon a nestál za to.

Opakujeme skoro všechny chyby,

kteří kdo udělal v podobných situacích před námi a přidáváme vlastní. Jako skoro všichni před námi si s úlevou lžeme do vlastní kapsy a myslíme si, že se na to nepříjde. Jsme ale, naštěstí, na rozdíl od mnoha jiných, příliš líní na to, abychom po sobě stříleli.

Všechny státy a národy mají snahu vylepšovat vlastní minulost a nemluvit o zločinech a omylech. Všichni schovávají mrtvolu ve skříní - a ona občas vypadne. Ale snad nikdo před námi ještě neměl takovou možnost v klidu poznat skutečnou pravdu o vlastní minulosti, jakou jsme měli my po listopadu 1989. A nikdo ji tak nesmyslně nezahodil.

Latinskoamerické země, které se jenom o něco dříve než my pokusily v nersrovnatelně těžších podmínkách vyrovnat s minulostí svých vojenských diktatur, daly příklad, který postkomunistické země kupodivu vůbec nezajímá. Hloupá arogance bílého vzdělance, řekl bych.

"Pravda musí být řečena. Musí být úplná, oficiálně potvrzená a veřejně vyhlášená. Tato politika musí reprezentovat vůli občanů a nesmí porušovat mezinárodní právo v oblasti ochrany lidských práv." To byly zásady, podle kterých měla pracovat Národní komise pravdy a usmíření, kterou v dubnu 1990 jmenoval chilský prezident Aywin, aby nestranně prozkoumala nejzávažnější případy porušování lidských práv v období Pinochetovy diktatury. Učinil tak v situaci, kdy se Pinochet jmenoval doživotním velitelem ozbrojených sil, armáda sama sobě udělila amnestii jako podmínku předání moci civilistům a odmítla otevřít archiv. Existovalo reálné nebezpečí nového vojenského převratu. Přesto byli do komise úmyslně přizváni i lidé ze "starých struktur". Po roce práce vydala komise třítisícstránkovou závěrečnou zprávu, která se stala nejtvrdší obžalobou násilí poražené diktatury a zároveň prvním krokem k odsouzení zločinů a k budoucímu usmíření. Bez něj by ani jedno nebylo možné.

V Československu komunisté utekli od moci, StB byla rosprášena a armáda se může přetřhnout, aby byla loajální. Postkomunistickým demokratům nestojí v cestě jediná překážka, kromě vlastní neschopnosti a nedostatku politické odvahy. Nic nebrání udělat první krok dospělé demokracie - odstranit a odpolitizovat zkoumání minulosti. Ponechat totiž na vůli státu nebo politických stran, které části pravdy bude občanům dovoleno poznat, znamená jednoznačně nechtít poznat pravdu.

Každý státní aparát si myslí, že je chytřejší a zodpovědnější než jeho občané, a politické strany mají už svou podstatou zájmy ještě užší. Zatím to však vypadá, jakoby nám znát pravdu nemělo být dovoleno vůbec.

Ministerstvo vnitra žarlivě střeží

všechny informace StB o všem a o všech. Demokratický stát převzal od svých totalitních předchůdců postavení vlastníka a jediného oprávněného vykladače minulosti. A co je nejhorší - jenom málokomu to připadá divné. Stále častěji unikají vybrané informace a stále častěji jsou politicky využívány.

Při nemožoucích soudech a nerespektovaných prokuraturách je pro občana prakticky nemožné, aby se dokázal před zásluhy nebo neschopnosti státu obhájit.

Odstranit a odpolitizovat zkoumání minulosti by znamenalo vytvořit nezávislou komisi právníků a historiků. Komise by se stala správcem všech dokumentů všech složek potlačovacího aparátu z komunistického období a měla by volný přístup do archivů všech institucí. Historik je pro studium podobných věcí vybaven podstatně lépe než bývalí revolucionáři, kteří se teprve učí být policisty a navíc mají, při nejmenším podvědomě, politické ambice. Ministerstvo vnitra i FBIS by se tak staly jenom dvěma z mnoha zákazníků této instituce - ničím více.

Z pověření prezidenta by komise měla po přesně vymezenou dobu povinnost a právo shromažďovat a odborně posuzovat písemnosti a svědectví osob ke dvěma základním okruhům problémů - zdokumentovat nejzávažnější trestné činy minulého režimu proti občanským i lidským právům jednotlivců nebo skupin a jmenovat jejich pachatele bez ohledu na dobu promlčení.

Druhým - stejně důležitým úkolem by mělo být popsání a pochopení "modu operandi" komunistické diktatury. Proč byl ten systém tak úspěšný v zastrašování lidí?

V komisi by měli pracovat i zástupci mezinárodních institucí zabývajících se ochranou lidských práv a někteří lidé z "druhé strany", bývalí důstojníci StB a aparátníci ÚVKSC. Historická, neideologická pravda, i když jim může být nepříjemná, se musí hledat s nimi - ne proti nim. Právo na pravdu, stejně jako právo na pokání, patří všem stejně. Po skončení práce komise a zveřejnění závěrečné zprávy by se měly všechny písemnosti StB o jednotlivých osobách na třicet let zneprístupnit.

Námítky se objeví ze dvou stran. Bezpečnostní zájmy státu prý vyžadují, aby ministerstvo vnitra a zpravodajské služby měly k těmto dokumentům přístup. Je to hluboký omyl. Bezpečnostní zájmy státu se určují v politice. A pokud politická reprezentace nezná recept na udržování jednoty státu nebo na vyrovnání se s minulostí, je každá iniciativa těchto služeb jenom na škodu. Připomeňme jenom zrušovanou causu Slušovic, amatérsky nedodělanou aféru kolem Vladimíra Mečiara a chronickou neschopnost přicházet před veřejnost včas s hotovými, novinářsky neprůstřelnými fakty namísto dohadů.

Druhá námitka tvrdí, že v dnešní přepolitizované době by se nenašel pro tento úkol dostatek nestranných a všeobecně vážených lidí. Pokud by to měla být pravda, tak nemáme právo si na cokoliv stěžovat a snad ani právo toužit po otevřené společnosti.

Studuji zkušenosti jiných a dozvídám se o lidském utrpení i hledání jeho smyslu. Mnohokrát jsem se musel ptát sám sebe, jak bych se zachoval. Jestli bych to vydržel. Ptám se dodnes. Přestal jsem chtít být soudce. Ale chci vědět. U nás platí, že jenom skutečnou pravdu o zločinech může soudit soud - nikdo jiný. Teprve poznaná vina může být východiskem pokání. Teprve pokání může dojít odpuštění.

Rabín Abraham Heschel řekl v šedesátých letech o reakci Američanů na válku ve Vietnamu: "Ve svobodné společnosti mají někteří vinu, ale všichni zodpovědnost."

Jan Urban (1951) je absolventem filozofické fakulty Univerzity Karlovy. Učil na gymnáziu, jako signatář Charty 77 musel školství opustit a poté se vyučil zedníkem. V listopadu 1989 byl spoluzakladatelem Občanského fóra. Působil jako komentátor Lidových novin. Toho času je studentem fakulty sociálních a politických věd univerzity v Cambridge.

IN MEMORIAM

4. srpna 1992 zemřel ve věku 93 let kardinál František Tomášek, bývalý arcibiskup pražský a primas český.

"Klidně odpočínat, dej mu Pane"

Vzhledem k následujícímu článku bych ráda připoměla větu: "Názory redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem příspěvků".

Na hradě už není Vašek - -bude tam zas rudej šašek ?

Marcela Čechová

Motto: "Velká většina lidstva je spokojena víc s dojmy než se skutečnostmi a často je ovlivněna spíš tím, jak věci vypadají, než jaké doopravdy jsou."

(Machiavelli)

Václav Havel už není prezidentem. To čemu prezidentoval se rozpadlo, zhroutilo, dlouho si to neužil. Zase se jednou projevila stará pravda, že svoboda se v rukou lidí, kteří k ní duševně nevyspěli, obrací v destrukci. Havel by samozřejmě mohl usilovat o vedoucí místo na české půdě, vyjádřil se však, že to neudělá. Můžeme se tedy bez emocí podívat na to, co jeho poměrně krátké období vlády skutečně národu přineslo.

Václav Havel - při svém zvolení a ještě nějaký čas po něm - byl bezesporu nejmilovanějším, nejzbožňovanějším a nejobdivovanějším prezidentem, jakého jsme kdy měli. Troufám si tvrdit, že ani Masaryk nebyl při svém zvolení zahrnut stejnou dávkou lásky, nadějí a víry. Historie je však neúprosná - hodnotí činy a skutky, nikoli emoce. Zatímco Masaryk svými činy popularitu a lásku získával, Havel ji pomalu ztrácel. Říkám pomalu, protože Češi jsou vytrvalí jak buldoci, zakousnou se do své víry a jsou ochotni nevidět, neslyšet a nemyslet, jen aby si ji udrželi. Nepochybuji, že nejen dnes, ale i zítra se ještě najdou tací, kdo budou omílat starou písničku: Havel přece nemohl udělat to či ono, neměl k tomu pravomoci, přehlasovali ho, byl sám... Do jaké míry nemohl a do jaké nechtěl, do jaké míry byl osamělým ušlechtilým snilkem a do jaké mistrně národu podstrčenou figurkou, asi ještě dlouho zůstane státním, nebo mezinárodním tajemstvím. Dříve či později se ale tresory otevřou tak jako se otevřely i v jiných případech. Vtip je ovšem v tom, že se toho většina naší generace těžko dožije a pro tu mladší už bude pozdě z toho vyvodit nějaké poučení. Pokusme se tedy řešit křížovku alespoň částečně, třeba i bez tajemky.

Jaký byl první státnický čin Václava Havla? Svěřil vládu země do rukou bývalým, většinou jen velmi špatně

přebarveným komunistům. Neprohlásil komunismus za zločin a komunistickou stranu za zločineckou organizaci, nenechal zmrazit majetek strany a jejich funkcionářů. Nezajistil nápravu křivd a vrácení ukradeného majetku, neprohlásil zákony, vytvořené komunisty, za neplatné. Žádný sametový blábol nemůže vyvrátit fakt, že to všechno mohl Havel udělat, kdyby chtěl. V atmosféře podzimu a zimy 1989 si Havel mohl dovolit všechno. Lidé jej volili proto, aby je zbavil komunismu a byli by pro něj krev cedili.

Dalším státnickým činem Václava Havla byla amnestie. Brzy a neoddiskutovatelně se ukázalo, že tím otevřel dveře zločincům nejhoršího kalibru a přesto nebyla učiněna žádná energická náprava. Může se to vykládat jako gesto humanistického snílka, mohla to ovšem také být součást předem připraveného plánu. Zajímavé informace v tomto směru přináší jedny z mála nezávislých novin na světě The Alvany Intelligence Advisor. Hovoří se v nich (přetištěno v Našinci č.6 -92) o strategickém tahu Sovětů, nazvaném přestrojka. Zatímco informační kanály se snaží navodit dojem, že komunismus je mrtev a nebezpečí západnímu světu nehrozí, Sovětský svaz se nerozpadnul, pouze mění svoji strukturu a komunistický plán na uchvacení světové moci stále trvá.

V roce 1981 přeběhl na Západ major KGB Anatolij Golitsin a v roce 1984 vydal knihu New Lines Old, kde popisuje plán nynější glasnosti. Podle něj Sověti už tenkrát hodlali udělat následující tahy:

vzdát se kontroly východní Evropy, uměle rozdmýchat demokratická hnutí v Evropě a v Sovětském svazu, dovolit spojení Německa, vyměnit zkompromitované komunisty za jiné méně známé a nazývat je reformátory, sehrát 'svobodné volby', prohlásit rozpuštění tajné policie, použít chaosu a nejistoty k zesílení počtu agentů v západních státech.

Jak do tohoto rámcového plánu zapadají státnické činy prezidenta Václava Havla není těžko posoudit. Do prvních svobodných voleb bylo komunistům dovoleno otfepat se natolik, že pak ve volbách uchvátili 16% oficiálních míst ve vládě a v parlamentě. Po druhých volbách je už zcela akceptovatelný fakt, že

levice má v rukou hospodářství, velkou převahu ve vládě a takzvaní konzervativci plně schvalují komunistické zákony. Proti komunismu už bojí jen jednotlivci jako Sládek či Mareček, oficiálně a celonárodně zesměšňování a prohlášení za bláznů.

Bezpochyby velkým úspěchem Václava Havla bylo dosažení odchodu sovětských okupačních jednotek z republiky - pokud nám ovšem dosazováním do rovnice nevýjde, že tento odchod byl stejně Sověty plánován a že by k němu pravděpodobně došlo i kdyby republika prezidentoval soudruh Bilak. Smlouva, kterou prezident Havel v Moskvě podepsal a která naši zemi zbavila nároku žádat na Sovětech jakékoliv odškodnění za dvacet let okupace, by musela vyrazit dech každému slušnému Čechu a Slovákovi, kdyby ovšem nebyla záměrně utulována všemi sdělovacími prostředky. Tato smlouva zůstane v historii největší Havlovou vinou, nemsazatelnou vyprávěnkami o ušlechtilém humanismu podpisujícího státníka. Na její negativní následky, morální i ekonomické, budou doplácet ještě další generace. Smlouva s Německem, kterou Havel proti vůli většiny národa také podepsal, je proti smouvě o beztrestnosti sovětských okupantů jen nicotným klopnutím.

Nemá smyslu vypočítávat, že před Havlovým panováním byla republika nejméně zadluženou zemí východního bloku - dnes je jednou z nejvíce zadlužených zemí. Hodně lidí si za Havla pomohlo a mělo se dobře - bohužel to byli většinou ti, kteří se měli dobře už před Havlem.

Shrnuto : nedá se říci, že by země byla svobodnější, šťastnější, spravedlivější a bohatší než byla v lednu 1990. A přece odchod Václava Havla boli : skončilo období, kdy jsme doufali, důvěrovali a těšili se. Už nikdy nebudu schopna věřit, že ten, kterého mi media představí jako nejlepšího, je opravdu ten nejlepší a pravý. Teď už se nestane zázrak, nadšení, víra a důvěra jsou pryč, Havel je nedokázal udržet a proměnit ve zlatáky. V současnosti jde jen o to, koho teď vládnoucí klika demokatosoudruhů národu přidělí. Těžko to za dnešních podmínek bude někdo lepší než Havel. Zbývá jen doufat, že nebude o mnoho horší.

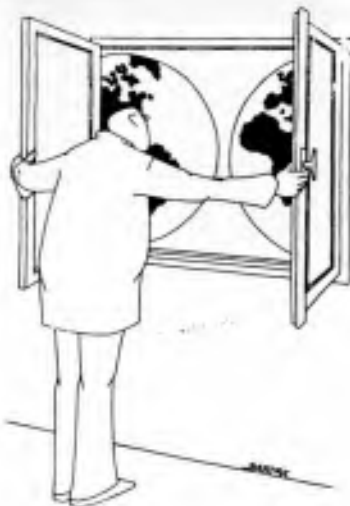
Vážná debata s humoristou. Miroslav Horníček

Jaká vlastnost vám dnes u lid nejvíce vadí ?

Pesimistický skepticismus typu: "Vlastně se nic nezměnilo, je to ještě horší než za komunistů." Změnilo a moc. Kdo to necítí a nevidí je slepý. A dále mi vadí neschopnost naslouchat druhým. Nejenom je poslouchat, ale také je slyšet. A bez naslouchání se žádná plodná diskuse vést nedá, je to pak jen souhrn monologů. Mně nedávno kdosi složil obrovskou poklonu, když mi řekl: "Vy umíte nejenom vyprávět, ale taky poslouchat."

(Květy 1992 "Hovory H o krajanech a poslouchání")

SPOLEČNOST PRO VĚDY A UMĚNÍ SVU SYDNEY

si dovoluje vás pozvat na
Výroční schůzi

kteřá se koná v pátek 11. září 1992
v 19,30 ve School of Theatre na UNSW,
KENSINGTON (vjezd z Baker St.)

CANOPUS BOOKS upozorňuje, že
má na skladě knihy českého mystika
Květoslava Minaříka (1908 - 1974)

"Přímá stezka"

(mystická praxe k poznání skutečnosti)

"Beseda bohů"

(psychologie skutečností)

"Joga v životě současného člověka"

"Cesta k dokonalosti"

(praktická psychologie)

"Světlo génů"

Cena za jeden výtisk \$ 15.-
Možno zaslati i na ukázkou.

CANOPUS BOOKS
G. P. O. BOX 837 G
MELBOURNE, VIC. 3001

Opravy karoserie, nový lak, vnější i
vnitřní úpravy, odstranění rezu,
všechny modely a druhy aut,

NEW AGAIN

PTY. LTD.

BODY REPAIRS

7 B PERAK ST. MONA VALE
tel. : 99 2595

Po čtvrtině století

Aleš Nebeský
(dokončení)

V polovině května jsem přijel do Prahy a volební kampaň - jak se dnes ukazuje - posledních voleb Československé republiky byla v plném proudu. Mezi vylepenými plakáty dominují plakáty ODS, těsně následovaly plakáty ODA a OH. Plakáty KAN a Sládkových republikánů se dělily o třetí místo. Nejsem si jist, co odborníci marketingu vyvodí ze skutečnosti, že oproti tomu, co ODS volby nepochybně vyhrála, ostatní hojně inzerující strany se do federálního parlamentu ani nedostali - zatím co Sládkovi republikáni tam získali 8 poslanců.

Plakáty všude na světě vybízejí k "lidové tvořivosti" - a nemůže tomu být jinak ani v Praze. Jejím hlavním terčem se staly zejména plakáty ODS. "Vlastizrádci! - Zkáza dělníků - Máme Němce a prázdná břicha", "Vrahové - oběsit všechny KSC-ODS", "Zloději a zaprodanci - Radujte se, Praha opět německá - Sieg Hai!". Od lidové tvořivosti ovšem člověk logiku neočekává, že ano.

Když jsem si tyhle hesla na spořilovské konečné stanici jedenáctky opisoval, z druhého konce nástupiště se ozval zvýšený hlas "...a kdo to tady těch čtyřicet dva let dělal?" jeden ze dvou starších pánů gestikuloval rukama. "Dyk takhle sme na sebe řvali v padesátech letech a ty si mi říkáš, že sem vůl... a to sem se tě bál...", pán snížil svůj hlas a zbytek konverzace mi odvál vítr.

Na straně Můstku u Národní třídy se se z pódia označeném OH ozývá česká verze C&W. Muzikanti jsou vystřídáni panem Diensbiérem, který přesvědčuje shromážděné o tom, proč je nebytné volit právě OH. Pak kolem něj nastane tlačení lidí chtivých jeho autogramu. Trochu stranou poznávám poslance Sokola a ještě stranou jakýsi mladík říká několika starším paním "Víte, on pan prezident to říci nemůže, ale bude volit OH". Připojil jsem se a ptám se ho, zda-li je kandidátem. Odpoví, že už ne, ale že byl a na otázku jak ví, že pan prezident bude volit OH odpoví: "Neřekl

jsem, že bude, řekl jsem, že si to myslím." Ptám se ho, zda mu mohu z mého diktafonu přehrát co řekl, že si vše natáčím. Soustředil na mne svoji pozornost a po chvíli ticha jsem řekl: "Takže citovat vás nemám...", "To tedy ne", odpověděl a s rozpačitým úsměvem se podíval na secesní čepici střechy budovy Koruna na protějším rohu.

"Vážení přátelé, děkuji za strašně milé, strašně krásné, strašně hezké přivítání, děkuji že jste sem přišli...", zahájil Václav Klaus předvolební míting (mimořádně, novinářská a oficiální čeština přímo přetéká anglikanismy - nezdá se, že by někdo věděl proč vlastně) na výstavišti, kde se kolem fontány sešlo na 4 000 příznivců ODS. "Nevím, co bych vám zásadního ještě měl říci, já mám vždycky takový pocit, že vy kteří jste tady, vy to stejně všechno víte. Bylo by třeba to říkat těm ostatním, co tady nejsou..." a jeho další slova se utopila v bouřlivém potlesku, právě tak jako varování, kterým svůj projev ukončil. "Dopadnou-li volby špatně a reformy a cesta k demokracii bude zase znovu ztracena, pak ... už není na koho si stěžovat, už není kormu si stěžovat, teď už my, v této zemi, bychom si maximálně mohli stěžovat sami sobě a sami na sebe - a já věřím, že my pražané toto v žádném případě nedopustíme."

V Praze bylo pak ve volbách vítězství prreformních sil více než přesvědčivé - a i český venkov si nebude moci stěžovat sám na sebe. Možná.

Odborník na slovo vzatý na českém maloměstě. V penzi - ale i dál jeho odbornosti je potřeba a je volán ke konzultacím. Soukromými firmami. Člen strany, bývalý vysoký funkcionář - a na moji otázku mi říká, že v životě tolik nevydělával. "Vždyť to takhle nejde," říká dále, "tady dojde k sociálnímu výbuchu. Hlavně na vesnicích a dělníci v malých městech již toho začínají mít dost." Chci vědět, čeho vlastně a on pokrčí rameny a řekne, že nezaměstnanosti přece. Když podotknu, že možná pravěmu opaku, že se bojí, že třeba teď budou muset skutečně dělat, usměje se a řekne: "No, toho možná nejvíc."

Ve stejném maloměstě jsem ubytován v velice milé paní, která je

částí rapidně se rozrůstajícího "průmyslu" pronajímání volných pokojů turistům, Vypráví mi, že je původem ze statku, v padesátých letech otce zavřeli, statek sebrali a doživotně měli zakázáno vstoupit na půdu obce. Ani v polovině šedesátých let nesměli přijet na pohřeb bratrance. "Je to snad rouhání, ale víte já bych snad byla raději, kdybych se tohodle všeho nedožila", říká se slzami v očích. Jako jediný dědic chce statek zpátky, "...když jsem teď po letech svůj domov viděla, jak ho zplundrovali, tak jsem se rozplakala...". A pak mi říká, že ani neví, proč to chce zpět. Pro ni samotnou s manželem začít na půdě pracovat je již pozdě, synové mají řemesla od půdy daleko a všechny ty byrokratické potíže od těch, kteří je tehdy vyháněli... "Víte snad jen napravit tu strašnou nespravedlnost, vždyť my jsme nikdy nikomu neublížili a žili jsme na té půdě po staletí..."

Sedím u velkého stolu ve venkovské hospodě a vyprávím, že v Australii je také chleba o dvou kůrkách. Pak již jen poslouchám, že všichni politici jsou neschopní blbci, že to vše jde od deseti k pěti. Zdá se, že nikdo není kritiky ušetřen. Zeptám se tedy, koho vlastně budou volit. "No, bolševiky určitě ne..." zabručí většina a z druhého stolu se ozve hlas a chce vědět, proč ne. "Vy jste to kurvili čtyřicet let", ozve se odpověď a následující hádce jsem se volební úmysly těchto vesnice již nedozvěděl.

"Přijžděl jsem sem dost skeptický," říkám svým dávným přátelům na otázku, co si o tom všem myslím, "Nemohu ale věřit svým očím jak daleko změny za pouhých dvaapůl roku pokročily." Na jejich poněkud překvapené pohledy říkám, že ve srovnání s ostatními zeměmi bývalého tzv. socialistického tábora, reformy úspěšně pokračují, obchody se naplňují, je neuvěřitelně nízká inflace, zadluženost státu je minimální, rozpočet má přebytky, vývoz na západ roste a ve srovnání se západními zeměmi je i nezaměstnanost směšně nízká - a konec konců i ta na Slovensku je srovnatelná - "...a že je drahé? To je pravda - myslíte si ale, že já, či většina lidí na západě si snad mohou koupit všechno co vidí? Mohou nepochybně něco víc než vy, ale věřím že je to jen otázka času. Mě to vše

připadá jako neuvěřitelný zázrak. A hlavně s nadějí do budoucnosti, která na příklad v Austrálii chybí...", skončil jsem svoji přednášku.

"No jo", obrátil se jeden z kamarádů na ty druhé, "on to možná vidí líp než my - a má vlastně pravdu, když to člověk srovná s dobou před třemi lety... -Kdo ví ale co bude po volbách?" Obrátil se zpět ke mně a já jen pokrčil rameny.

•••••

"Ten na hradě je tak akorát dobře pro zahraničí a pro vás, emigranty", řekl a já chtěl vědět proč. Lepší odpověď mi ale dal novinář na volné noze. "Ze Havel chrání komunisty? - to víte, ono nelze najednou něco ustříhnout a začít něco úplně jiného na co nemáte lidi... On není vůdce, on je mentálně jemný člověk, není školený politik - a navíc nesmírně jemný člověk. On na to tehdy nešel tvrdě - likvidovat a obžalovat řadu základních hajzlů, kteří to všechno způsobili. Oni nebyli ani oficiálně mravně odsouzeni, lidi, kteří uvedli národ do zhouby. To on propás..." Ptám se, proč tohle vše klade za vinu Havlovi - co ti ostatní, chci vědět - a navíc, on jako prezident je přece ústavně bezmocný. "Ano", souhlasí, "ale on je persona grata. Takovej Diensbier, Pithart, ty maj na sobě pečeť komunismu, ale Havel ne, ten je čistej... či-li on měl použít svoji osobní autoritu..."

Připouštím, že otázky principů jsou vždy nejsložitější a chci vědět, kdo se může postavit na jeho místo. Dozvídám se, že nikdo a když se ptám, jaký smysl má podle mně nespravedlivá kritika Havla, odpovídá, že je to tragédie.

Jinou odpověď na tuto otázku dal hned po volbách pan Mečiar. Václav Havel rezignoval a s příštím československým prezidentem - neždá se, že nějaký bude - budou Havlovi kritici nepochybně šťastnější. Na druhou stranu, kritici doma a i ti mezi námi v zahraničí, nebudou spokojeni nikdy s nikým - je mezi nimi příliš těch, co vědí vše vždy nejlépe.

•••••

"Oni všichni emigranti sou strašně chytrý", řekl ten dobrý muž zvýšeným hlasem, aby se ujistil, že jeho poznámku nepřeslechnu. Otočil jsem se na ně a řekl jsem: "To jsem strašně rád, že o nás máte tak vysoký mínění, ale musím vás zklamat. Víte, oni Češi v emigraci jsou úplně stejní, jako Češi tady. Ani chytřejší ani

hloupější, stejně závistiví, stejně chamtiví a také stejně moudří a obětaví. To jak kdo."

Podíval se na mne a nic na to neřekl. Měl jsem ale pocit., že moje sarkastické vtipkování jeho přesvědčení o nás, emigrantech, nezměnilo.

•••••

Poslední večer v Praze sedím u Křížkovy fontány na Výstavišti a sleduji proměny světla a vodních trisek za do-rovodu Mozartovy hudby. Do uměleckého zážitku se mi vybavují zlobné články a historky, které jsem v Austrálii četl či slyšel od lidí po návštěvě téhle země. Začínám chápat to, co mi řekl kamarád, který je v pozici aby věděl. Průměrný občan prý na prvním místě nenávidí navrátilé emigranty. Na druhém místě jsou bývalí disidenti a teprve pak přijdou bývalí i nynější komunisté. Nevím, zda je to pravda. Vim jen, že jsem navštívil zem ve které jsem se narodil, která je - a vždy bude mým domovem. Na tom nic nemění skutečnost, že doma jsem tady v Austrálii. Navštívil jsem svůj domov a nesetkal jsem se s nikým, kdo by mi moje právo na můj demov popíral - jednali jakoby nikdy neodjel. Citově a snad i myšlenkově je to možné. Možná, že jsem skutečně nikdy neodjel. Dopravdy nevím.

Vážení přátelé, rádi bychom v našich novinách uveřejňovali nejen vaše názory na Československo, ale i vaše názory na Austrálii, protože to je země ve které žijeme nyní a která se nám stala novým domovem, takže si naši pozornost jistě zaslouží. S radostí vaše příspěvky otiiskneme. Dnes začínáme s Viktorií.

Viktorie - matka australské moudrosti

Bob Mašín

Australská federace a nebo Commonwealth, se skládá ze sedmi států. Nepočítá-li ostrov Tasmánie, je Viktorie nejmenším, ale nejhlučnějším domýšlivým státem a jako taková bývá často matkou nerozumných skutků.

"Zkus brát Viktorii jako ženskou, která nemá ráda když si jí nikdo nevíšimá", poradil mi kdysi jeden básník a spisovatel, který žil v Melbourne od padesátých let. "Zvykneš si na ni, odpustiš jí a nakonec jí budeš mít i rád."

Mezi prostým australským lidem se tato okolnost obvykle hodnotí slovy: "Objeví-li se v Austrálii nějaká strašná blbost, určitě pochází z Viktorie." Tady přišly soudy na to, že je možný právní "rozvod" dítěte s rodiči a že se má rehabilitovat učitelka, která byla propuštěna prý proto, že nejen vykládala žákům o pohlavním styku dospělé osoby s dětmi, ale zároveň předváděla třídě jak se to dělá. Na rozdíl od všech ostatních států v Austrálii, říkají hospodští ve Viktorii sklenici piva "hrnec", na hřištích běhají dvě mužstva za nafouknutou šiškou z kůže a říkají tomu kopaná i když tu šišku nekopou, ale více nosí. Samozřejmě, že nejde o kopanou ba ani o rugby, nýbrž jde o viktoriánskou zvláštnost za každou cenu. Dopravní předpisy a pravidla jsou zde tak nesmyslná, že po překročení hranic krouží řidiči z ostatních států udiveně hlavami tak dlouho, dokud Viktorii neopustí. Dělník i zemědělec, který se cestou domů v australském horku napije piva, je stíhán jako vyvrhel, zločinec a vrah, přestože nic neprovedl zatímco uživatelé omamných jedů způsobují nejhorší dopravní nehody, ale přesto máte dojem, že zde jsou nedotknutelní. Jakoby se vláda ve Viktorii obávala, že trestáním narkomanů za volanem by se narušil černý obchod s narkotiky a někdo důležitý by přišel o zisk. Na svoji rozlohu má Viktorie při srovnání s ostatními státy, mnohem větší počet automobilových nehod a zabití na silnici. Přesto se policejní komisaři, ministři a jejich zástupci

předhánějí ve chvalozpěvných projevech plných obdivu ku své vlastní moudrosti a schopnosti jednat pro blaho obyvatelstva. Jestliže se zaparkované auto, ve kterém jsou nešťastnou náhodou děti rozjede s kopce a zřítí se do jezera, nechá se od vlády ve Viktorii očekávat, že vydá moudré nařízení, podle kterého musí být v každém automobilu potápěčská výzbroj. Hned následujícího dne by noviny i televize přinesly snímky vyděšených řidičů, kteří si v ulicích Melbourne dovolili řídit vůz bez skafandru a závěrem zpráv by na všech stanicích pan policejní ministr varoval, že se již nebude nadále hazardovat se životy Australanů ve Viktorii. Tím by byl zajištěn nejen další příjem z vybraných pokut, ale účta k mužům a ženám v parlamentu by byla neskonala a za tuto další moudrost by jejich platy musely být neprodleně zvýšeny. Každý občan by měl takové politiky volit znovu a znovu!

Aby ušetřila peníze, státní vláda zde nahradila většinu policistů samostatnými fotografickými přístroji, které okamžitě pořídí váš snímek, překročíte-li stanovenou rychlost. Tato světová modernizace měla za následek, že lidé kteří nechovají přílišnou úctu k zákonům, mohou nyní páchat své přestupky docela beztestně, pokud u toho nepřekročí rychlost ovšem.

Zdá se, že členové vlády ve Viktorii se třesou strachy při pomýšlení, že by občané státu měli doma jakoukoliv zbraň. Nevím, jak by na příklad čeští lesníci a sportovní střelci uvítali zprávu, že místo odstřelu zvěře dostane každý plechovku s virem jakési záhadné nemoci. Zárodky nemoci rozhází každý po poli, zvěř pojde a není potřeba po ní střílet. O této moudrosti se již ve Viktorii docela vážně uvažuje.

Letos v březnu, právě, když Viktorie oslavovala svoji kampaň proti "střelným zbraním" včetně vzduchovek, luků a praků, které musely být odevzdány na nejbližší policejní stanici a ve stanovené lhůtě, byla na ovčirně Ceres u Geelongu ve Viktorii vyvražděna rodina majitele. Zdá se, že nařízení byla na nic. Potom se dostavila veřejná kritika i doznání funkcionářů, že Viktorie má policejní sbor, jehož členové berou úplatky. Mohou pak občané brát takové policisty vážně? Minulý týden dorazila za bílého dne skupina policejních vozů

do nákladního prostoru letiště v Melbourne a hned se strhla přestřelka, při které byl nejméně jeden muž zastřelen a několik dalších zraněno. Maskovaní lupiči asi přeslechli vládní nařízení, podle kterého střelné zbraně měli dávno odevzdat. Za pár dnů na to, 30. července, se jedna paní rozjela do Melbourne, aby se pođivala jak se vede dceři. S pevným rozhodnutím si dceru odvézt domů, do městečka Hamiltonu, našla adresu pěkného domku, který si dvě dvaadvacetileté studentky pronajaly. Vešla do domu a našla svoji dceru i její kolegyni, obě mrtvé. V odděleném pokoji pak vyděšená paní našla třetí mrtvolu, tentokrát mužskou. Byl prý to bratranec jedné z děvčat, který chtěl jen přespat a jet dál. Námět k činu není zatím znám, ale způsob prý naznačuje promyšlenou a připravovanou exekuci spojenou se znásilněním mladých žen.

Zákon o nedovoleném chování zbraní ve Viktorii odňal občanům jejich právo žádat o povolení či zbrojní pas. Jestliže však zákonodárci spoléhají na to, že potetovaní členové čínského gangu Triad a Mafiáci se zjizvenými tvářemi přijdou odevzdat viktoriánským policistům své zbraně, řekl mi malý obchodník jehož krámk byl již třikrát vyloupen, měli by se sami přihlásit na oddělení pro duševně choré v jejich obvodní nemocnici.

Při procházce melbournský parkem si musí chodci dávat pozor, aby nešlipli do trávy. Protože obyvatelé města žijí ve strachu z přepadení nejen na ulici, ale hlavně když jsou doma a elektronická poplašná zařízení se dají na dálku vypojit, přišel znovu do módy věrný přítel člověka, pes. Dokonce i při uzavírání pojistky proti vloupání dostávají majitelé psů slevu. Po ránu pak každý vyvádí svého čtyřnohého ochránce do parku a ta tam je vůně rosy na zelené trávě.

Před dvěma týdny vysílalo rádio hlavního města Camberry pořad, který mohl být viktoriánským ministrům platnou radou. Rozhodnutí odebrat každému poslušnému občanovi zbrojní pas a tím ponechat zbraně v rukou tolika zločinců, označil pořad jako neskonalou hloupost, nejdelio předem kalkulovaný čin ovšem. "Položíte-li otrlému zločinci otázku z čeho má největší strach, dozvíte se, že ne z policie, ne z právníků a uvěznění, ale

má strach z občana, který má u sebe zbraň."

Zatím se nezdá, že by se někdo ve Viktorii dal poučit a proto i turistům nezbývá než si na cestu do Viktorie pořídít slušnou životní pojistku a hlavně brát tento stát s humorem.

Propojení ČSA a Air France

Červen 1992 se stal pro Československé aerolinie významným, protože v tomto měsíci vyvrcholila významná etapa přeměny ČSA. Přiletem prvního z pěti nových letadel Boeing 737-500 vrcholil obměna letového parku, zavedením nového loga dokumentuje ČSA svoji snahu o získání nového image. V následujícím období se ČSA bude privatizovat-přemění se na akciovou společnost. Zájem o strategické spojení byl ověřován u 12 zahraničních leteckých společností a nabídka Air France byla vyhodnocena jako nejvýhodnější, neboť tato společnost nabídla investovat spolu s Evropskou bankou pro obnovu a rozvoj. Obě tyto organizace zaplatí za nově vydané akcie, zvyšující kapitál ČSA celkem o 60 milionů U\$. Podle Investiční smlouvy získají zahraniční partneři 40% procentní podíl na budoucím kapitálu ČSA.

Rozsah nových služeb, které ČSA nabízí svým zákazníkům je mnohem širší. Počínaje zajišťováním všech služeb od dopravy mezi letištěm a centrem, ubytování, tlumočení či zajišťování vstupenek na kulturní pořady až po pronájem automobilů. Dále se zlepšila kvalita jídel, která jsou podávána během letu. Změn je celá řada, zkrátka ČSA po spojení s Air France logicky převezme i další služby, které jsou ve standardní nabídce Air France.

OMLUVA

V minulém čísle jsme otiskli známou baladu Henry Lawsona "Talbragar", ale při závěrečné grafické úpravě, kdy jsme používali nové zařízení na vložení obrázku přímo do komputru, nedopatřením vypadla část básně. Velice se omlouváme všem čtenářům a hlavně překladateli Karlu Šindelářovi a slibujujeme, že už se to nestane. I když technika je záluďná a nikdy nevíme kdy nás zradí. Proto otiskujeme celé znění ještě jednou.

Talbragar

Henry Lawson

překlad: Karel Šindelář

Na Štědrý večer v Talbragar Jack Denver dokonal,
a nebylo tam nikoho, kdo by zaň neplakal.
Manželka tiše, dcerka však, - ach ta tropila hluk!
Ben Duggan stál mu u lůžka a plakal jako kluk.
Potom však koně osedlal, - ne, žádný času zmar!
Odjel chlapce svolati na pohřeb v Talbragar.

U farem, u boud, u stájí
"Jack zemřel!" - křičel po kraji.
"Jeďte na Talbragar!"

Mistry si koně vyměnili a tak jel celý den,
když zastavil, tak na chvíli, aby dal zprávu jen.
Přes samoty a přes farmy a pak se k Rossům dal,
to bylo těžko uvěřit, co v ten den vykonal.
To žádný jezdec z okolí neměl takový zdar,
jen Johnson, když vezl doktora, k manželce v Talbragar.

I k zlatým polím zaletěl,
"Jack zemřel!" - všude zakřičel.
"Jeďte na Talbragar!"

V noci pak jel přes samoty a horské hřebeny,
na belifantském mostě pak probudil formany,
a když jel potom zase dál a hleděl k měsíci,
tak se mu světlo lámalo ve slzách na lici.
Uřel si zlostně krůpěje, - ach v srdci bolu var, -
vždyť nejlepší mu z přátelů odešel v Talbragar.

"Jack zemřel!" znělo volání
i k Blackmanům za svítání.
"Jeďte na Talbragar!"

I na Wilsonův zlatodol dál si to namířil,
a zlatokopům v samotách smutnou zvěst vyřídil.
V Rokli Mrtvého Muže však tma byla v soutěsce,
pozdě v ní vidět padlý kmen ležeti na stesce,
mohl jen ještě uslyšet srazit se podkov pár -
velký Ben Duggan nedojel na pohřeb v Talbragar.

"Opil se, - nedbal přítele",
říkali lidé zmrzele
při pohřbu v Talbragar.

Od třiceti mil z okolí se chlapi sjedli
a jejich zástup na pohřbu se táhl na míli,
hrob Jack Denvera nevidět pro slzné závoje,
jen bushman ví, jak pohřbiti, co srdci drahé je.
Pak cestou domů mnohých z nich zamrazil hrůzy spár, -
když našli Bena mrtvého jen pět mil z Talbragar!

Bushman má úctu k příteli,
a tak se chlapi sjžděli
Znova na Talbragar.

BURWOOD NIGHT PATROL

SECURITY

GUARDS • PATROLS • ALARMS

Ochráníme

váš dům, kancelář či obchod
s pomocí bezpečnostního systému.

Provádíme kompletní instalaci

System je monitorován do ústředí,
vlastní bezpečnostní oddíl strážců

Objekty jsou nepřetržitě 24 hodin
pod kontrolou

Odborný konsulant Vít Kafka

vám poradí i česky
na čísle 712 24 44

24 HOURS

Povídání o "Slavnosti a hostech" v Karlových Varech od Dáši Bláhové

Konání se XXVIII. Mezinárodní filmový festival v Karlových Varech.

Poprvé je pořádán soukromou filmovou společností Etamp Film Production, kterou vedou umělci sami, v čele s festivalovým ředitelem, režisérem Jiřím Menzlem a pod patronátem prezidenta Václava Havla a ministra kultury M. Uhdeho.

Festival byl zařazen do kategorie A, která je udělována asociaci producentů (FIAPF) jen nejvýznamnějším festivalům jako Cannes, Benátky a Berlin.

MFF se, jak mnozí víte, konal každý druhý rok a střídal se s Moskvou a k vidění byly jen filmy většinou schválené režimem, taktéž lidé.

Svět se změnil, nové obzory potřebují nová křídla a tak se čeští a slovenští kumštýři rozhodli vybrat jen filmy vysoké umělecké úrovně a ne nutně komerční. Další ambicí bylo zavést světový trh filmů mezi západní a východní Evropou, vytvořit koprodukční identitu - Česko, Slovensko, Polsko, Maďarsko ve smyslu "mixing East and West" a také v tomto smyslu přivést hvězdy ze všech koutů světa.

Já byla pozvána pravděpodobně jako hvězda z jižní polokoule, jejíž kořeny se prorvaly až do Prahy, či naopak.

Nuž lecos se podařilo, lecos ne.

Cesta

Mary Colbert, filmová kritička ze Sydney, byla další osoba z Jižní polokoule, kromě korejské filmové delegace. Mary byla též v porotě FIPRESCI (filmová kritici) a poprvé v Česku.

A tak jsme díky velkorysému spolupráci pana Zembery a paní Shaw z Československých aerolinií nasedli do nového airbusu, s novými titulem a logem, laskavými letuškami, spoustou místa na nožky a později i ve spaní. Musím říci, že cesta byla velice příjemná a pohodlná, jídlo skvělé a v Bankoku jsme koupili nejlepší orchideje za nejlepší cenu pro festivalová děvčata. Akorát jedna chybička se vloudila, povídám Mary - "jak nastoupíš do našeho letadla hned si

musíš dát Becherovku, jedeme do Karlových Varů, tak abys věděla co tě čeká a nemine - a to v hojně míře." Ale letuška nám sdělila, že od 1.7. se prý Becherovka nepodává, protože "se jim prý lidé opijeli". Tož logika!

Slavnost

Od okamžiku, kdy se vytiskl festivalový program filmů a hostů uplynulo pár dnů a událo se pár dramát. Byly volby, Barandov se zprivatizoval, Československo se rozpadá. Václav Havel má pochopitelně jiné starosti a nemá čas přijet, zrovna jako ministr kultury Uhde, který už ministrem náhle není. V kulóarech šly řeči o bombách a že hodně hvězd nepřijede kvůli bezpečnosti, že prý začíná "Jugoslávie". Festival zabezpečil organizaci silných mužů a žen z "4 Securitas International" z Haagu a skutečně, když jsme přijeli celý Thermál Hotel byl velmi obklíčen. Uvnitř ale vše probíhalo ve velkolepém festivalovém duchu. Přijížděly limuziny, televize číhala hned za dveřmi a fotografové a novináři lítali kolem jak v amerických filmech.

Festival byl zahájen velkolepým průvodem slavných filmových charakterů a kostýmů, dokonce tam byl i Crocodile Dundee.

Večer, ve velkém kině Thermálu začalo vážné umění. Zahajoval film, který je považován za šperk české kinematografie, natočený před 26 ti lety "Markéta Lazarová". Jeho režiser František Vlácil, křehký to již pán, stále sršel na jevišti vtipem, zrovna tak jako Jirka Menzel, trochu prošedivělý, ale stále šarmantní. Jiří navíc stihl odbíhat během festivalu do Itálie, kde točil hlavní roli ve francouzském filmu. Přijela i Magda Vašaryová, nyní československá velvyslankyně ve Vídni. Zavtipkovala si: "Tak si dnes večer zase zahraju na hvězdu", ale špitla mi že ve Vídni už dlouho nebude. Magda odpověděla na otázku jednoho novináře, jestli jí pomohla herecká profese při výkonu funkce velvyslankyně takto: "Áno. Určitě. Som zvyknutá vycházet s každým režisérem. Naučila som sa trpezlivosti, aj byť v potovosti desať hodín." Vypadá krásně a stále je hvězda.

Jedním z velkých trumfů bylo, že přijede Lida Baarová, ale bohužel

poslala jen svou fotografii s omluvou, že je nemocná. Foto bylo někdy z roku 1940.

Filmy

Vyhrála komedie, nazvaná "Krapatchouk" Režiser tvrdil, že je španělský Francouz z Ruska a film byl o dvou naivech z Východu, kteří přijedou do Paříže, ale nemohou být vráceni protože byrokratičti Francouzi neznají jejich rodnou zem zvanou Prajevitza. Režiser a producent byli tak nadšeni že vyhráli, že se oslavovalo ještě v Praze, kde jsme skončili k ránu na Vltavě na parniku - baru, který vlastní jeden z barandovských majitelů. Vodka tekla proudem, (producent se stále divil že je tak laciná), až jsme je museli doslova narvat do taxíku, aby nezmeškali letadlo do Madridu.

Australský film "Spotswood" režisera Marka Joffe s Anthony Hopkinsem v hlavní roli, měl úspěšné promítání. Mark Joffe byl první režiser "Neighbours", když jsem tam hrála v roce 1985. Mark měl přijet, ale nepřijel. Zato přijel australský ambasadour pan Tony Vincent a mne ohlásili jako australsko-českou herečku. Mladý režiser Jan Svěrák (Obecná škola - nominace na Oskara) mu chtěl udělit speciální cenu za nejlepší režii, jenže byl přehlasován. A pan Vincent jede zpátky do Austrálie, protože se ambasáda ruší.

Korpulentní německá herečka Marianne Sägebrecht, kterou známe z filmu "Bagdad Café", přijela s režisérem Jiřím Weissem (slavný film Včelí jáma s Janou Brejchovou). Jiří Weiss natočil film "Marta a já" v Československu po svém dvacetiletém vyhnanství. Film jde v australských kinech. Hraje tam též známá slovenská herečka Božidara Turzonovová, která byla zároveň v mezinárodní filmové porotě. Další členkou poroty byla také maďarská herečka Mar Töröscik, kterou si jistě pamatujete z mnoha filmů. Nyní je asi šedesátiletá, vypadala velmi drobounce, skoro k podpírání.

Mne nejvíce zaujaly dva filmy. První od maďarského režisera Istvana Szabo "Milá Emmo, drahá Bětka" o dvou učitelkách ruštiny, které se v novém Maďarsku snaží učit. Je to bolestivý pohled na to, co se děje mezi novou ideologií peněz a starou ideologií totality.

Druhý film měl pobuřující téma. Nenarozené děti se intuitivně dohodly, že se přestanou do tohoto světa rodit. Ale jedna svobodná matka přemluví to svoje v bříšku, aby to přece jen zkusilo. Film "Jako na zemi tak na nebi" je od belgické režisérky Marion Häusel.

Několik filmů se objevilo už na Sydney Film Festivalu, který se konal v červnu, kde jsem měla čest být v porotě krátkých filmů. Tehdy vyhrál film "Maria". Filmy "Riff Raff", "Van Gogh" a "Night on Earth" běží teď v kinech v Sydney.

Z českých a slovenských filmů byla nejspěšnější "Obecná škola", nominovaná na Oscara s Janem Třískou, který poprvé přijel z Ameriky si zahrát domů. Brzy ho, doufejme, uvidíme v místních kinech.

Jiří Menzel zde měl "Žebráckou operu" podle Václava Havla, jinak k vidění coby představení v divadle Činoherní klub. Ester Krumbachová měla retrospektivu, Miroslav Luther film "Skůz ma objat", byla zde i známá zakázaná kniha "Černí baroni" ve filmové podobě režiséra Sirového s Pavlem Landovským a Rudolfem Hrušínským.

Mladá režisérka I. Pavlásková natočila film "Corpus Delicti" ve kterém hraje Lenka Kořínková - její první role po emigraci z Austrálie, a také Jiřina Bohdalová - před emigrací do Austrálie. (vtipek pro Janu Háberovou)

Hosté

Roztomilý medvěd Pavel Landovský přijel z Vídně a po pár vysilujících dnech party-going a novinářských otázek se objevil ráno na recepci v bílém županu s typickým lázeňským keramickým kelímkem ze kterého se cucají minerální vodičky a prohlásil: "Dneska jsem lázeňský host, zaplatil jsem si svůj pokoj, cucám si svoji kořalku, poukázal na kelímek, "...a všichni mi můžete políbit p..." obrátil se k novinářům.

Festival byl světový, ale bar v Thermálu, kde se všichni slitali jako mouchy by mohl být nazván ryze česky. Cizinci si moc pochvalovali, že atmosféra je neformální proti jiným festivalům. Každý večer se tam navazovaly známosti, vyměňovaly kartičky a také drinky, Becherovka tekla proudem - po česku až do rána.

Velký humbuk byl kolem dvou hvězd z Anglie - Jasona Conneryho (syna 007 Seana Conneryho a Diann Silento, která si otevřela divadlo na svém ranči v Queenslandu) a Nicka Hensona. Díky těmto dvěma hercům a tomu, že večer pokračoval v Becherovce, jsem se poprvé v životě ocitla v Casinu - a muselo se to zrovna stát v Karlových Varech. Přidal se kamarád, hvězda Jiří Bartoška a když už jsme u drbů, tak projel na jeden tah 3000 korun. Jason je tak tak vyhrál zpátky a já jen zírala.

Nejlépeš festivalovou párty byla Garden Party pořádaná agenturou Talent Connection, jež se též starala o televizní vysílání. Pekla se prasátka, teklo pivo ze soudků, a více a více Becherovky. Byla to hostina na počest herců a sešli se tam všichni.

Lenka Kořínková tam byla též, v skoro neviditelné minisukni, televize se na nás dvě vrhla a nazvali nás krajankami, což nebylo, alespoň v případě Lenky příliš přesně. Snad spíš navrátilce, nejsem si jistá, zda existuje navrátilkyně. Poté se šlo na recepci Kodaku a potom do baru.

Druhý den ráno jsem musela běžet na konferenci o ženách ve filmu, po ní jsem utíkala na film Woody Allana, pak na oběd, po něm na tiskovou konferenci se mnou a režisérem Vladimírem Drhou. (mimořádně, chystáme spolu další projekt). Pak mne hodili do auta a odvezli na koňské dostihy, kde jsem předávala cenu hercům. A znovu zpátky na americký film "Mistress", produkováný Robertem De Niro (také nepřijel), pak večere a že prý musím na rakouskou a poté na maďarskou recepci, nemluvě o věčných novinářích.

Šla jsem si dát sprchu, abych to všechno vydržela a že se hodím do gala, jenže jsem uviděla svou postel a složila jen na pět minut hlavu. Probudila jsem se pochopitelně až druhý den ráno a řekla si "Holka, všeho moc škodí" a už jsem zase zpátky v Sydney.

V českém tisku bylo mnoho kritiky a výhrad k festivalu, hlavně vzhledem k organizaci. Ale jak si předsevzali, festival byl dán do rukou umělcům, ne byrokratům a tak tam nezbytně musel být trochu chaos čili bordel. A já se domnívám, že ten chaos byl velice produktivní a nový festival má život před sebou.

Z tajů krás české řeči

(pokračování)

Princezen, šlechticů a královen je habaděj. Kofenáci jsou dole, tedy dědové kofenáci, i panicové dnes se ocitají pod pannami, zato porodní dědové se nevyskytují vůbec. Nejsou političky, ale čeština hýří specialistkami, básničkami, lékařkami, právníčkami, redaktorkami, svědkyněmi i svůdkyněmi, tanečnicemi (jen zkuste tanečnici, v angličtině), je zřejmé, že útokem jsou ztěkány i bašty poslední.

Noční obloha se však nehemží ježdědy na koštatech a dosud nemáme kojného. To zaryté feministky žere spíše sociologicky než gramaticky či biologicky - my muži se vůbec často rádi skrýváme za biologii. Také "chův" by napravil křivdy věků, zatímco máme jen mužského chovance (toho lenocha) a schovanku (toho mužského pokrytectví). Žere ony dámy, ale nás ne, že i ony si-cemohou polykat anděličky spolu s námi, ale anděličky ani anděly být nemohou. Třeba ani většina z nich nechce, a my anděle si též potrpíme spíše na "neandělky". Tabu jsou i papežky. Kněžky a feholnice bývaly dokonce ve flóru.

Čertci a ďáblici lze naopak prý vytvořit i z ženy-beránka (?), být ve smyslu bohudíky přeneseném, ale namítává se, že Lucifer i Belzebub mají dát vale kralování.

Není blanických rytířek, obrozenkyň ani buditelkyň, či buditelek. Zarytí šovinisté si však na buzení a probuzování stěžují. Titiž zatvrzele dokumentují, že rovnováha v řeči utrpěla i dovedností českých paní a dívek vyvlékat se z jistých služeb společnosti, a že tedy proto nemáme kanálnice, havíčky, hasičky-požárnice, vojačky (bývaly ale vojandy), hrobačky, funebračky ani katky s malým k.

Dá se přijít i s trumfem šovinistů, že v češtině je "člověk", namísto pouhého "man" v angličtině a "l'homme" ve francouzštině. Řekneme-li osoba, máme na vybranou tři rody. Ale nelze si nepovšimnout, že řekneme-li se "Vy osobo", oslovujeme obvykle ženu a máme spíše na jazyku "Vy ženská".

Jsou i jiné stesky. Barnabáš

Růžička, Cyril Konvalinka, Ignác Vopička a Ctirad Zemlička vědí svoje. Nesou prý úděl svých jmen bez reptání proti ženským formám.

Jsou závodníci a závodnice, podvodníci i podvodnice, jen vodník-zdánlivě osamělý filuta - má volnost ověřovat si bez vodnice z hlubin vodstev ladnost nožek celých zástupů rusalek. A to ještě doma pod šturcem pěstuje dušičky. A nesmíme přejít mlčením, že zatímco Slováci mají Hron, Dunaj, Váh a Dunajce dokonce dva, české řeky patří ženám: Vltava, Sázava, Lužnice, Morava, Dyje, Ohře, Otava, Loučnice, Jizera - jen pražský Botič hájí mezi nimi čest mužství alespoň gramatického. Labe zstřednělo, v souladu s trendy pohlavárek.

Počestíme "sexism"? Jak? Jedním slovem? Třeba popohlavňování, zpohlavňování, pohlavničeni, pohlavnostnění, zpohlavnostňování? Tvárná ta naše řeč je a zvládla by to, ale sex je sex, tedy ten moderní, krátký a k věci. Že by české dámy vedly rebélii o kvalitu délky - (národního výrazu pojmu jmatak drahého)? Bližme se nebezpečně pohlavárství, dobře vědouce, že není pohlavárek.

Uslyšíte-li však zavelení "Vzhůru" - berte to jako vábné troubení žen, proti útiskům. Bohudíky dnes jen gramatickým.

B.Š.

"THE SEWING MACHINE MAN"

opravy a prodej nových i starších
šicích strojů a "overlokern",
domácích i průmyslových

Naše firma poskytuje servis pro
západní Sydney od Parramatty po
Mount Victoria v Blue Mountains

JIRÍ ŠVEHLA

23 Bunbinla Ave
Mount Riverview 2774
tel: (047) 39 14 70

Nad dopisy čtenářů

Vážení priatelja.

Country Club oslavuje 18. narodeniny. Pamätám sa ako rád som tam chodil, výborná kuchyňa (teta Marta) - naša spoločnosť, rád som si tam zahral mariaš - zatančil na zábavách... ani som nezbadal kto tam bol Slovak alebo Čech. Teraz som čítal pozvanie pani Šimkovej na jej vystupenie, kde záverom píše... "Těším se na setkání a na české (!) obecnostvo. Vieme v centre Europy je tendencia rozdeliť Slovákov a Čechov - tam - ale nie tu. Mám mnoho českých priateľov - že by sme sa aj tu mali rozdeľovať? Pani Šimkova, mne idu zimomravky po chrbte - tak my Slováci tam nemáme čo pohľadávať. Škoda, alespoň mi ostanu pekné spomienky.

Záverom, happy belated birthday
Country Club.

Dr. Ivan Rajek

Myslím, že mohu jménem Milušky Šimkové i jménem Country Clubu ujistit doktora Rajeka, že se jedná o nedorozumění. V Country Clubu budou vždycky slovenští přátelé vítáni. Tak, jako tam budou vítáni všichni lidé dobré vůle. Absolutně s panem doktorem souhlasím, že by bylo zbytečné a především hrozně hloupé, kdybychom se měli rozeházet i my tady. V Austrálii se spolu přáteli lidé, jejichž řeč i kultura je si na hony vzdálená. My, kteří jsme žili společně po celá léta, kteří rozumíme téměř každému slovu z jazyka toho druhého, bychom se měli tvářit, že se neznáme, nebo dokonce se nenávidět? Myslím, že my jsme se v emigraci něčemu naučili a nemáme zapotřebí dělat dětské chyby jichž se dopouštějí doma. Tak tedy ještě jednou Slováci jsou v Country Clubu vítáni.

Jana Háberová

Vážená pani redaktorko,

Vrátil jsem se nedávno z návštěvy příbuzných v Republice. Byl jsem tam v době pohnutých událostí: odstoupení pana presidenta Havla a vyhlášení samostatnosti Slovenskou národní radou. Starší generace se s rozdělením Republiky těžce smíruje. Mladší generace to považuje za "vývoj". Postoj této generace nejlépe vyjadřují písničkáři Paleček a Janik ve své písničce (nahráno na desce a na kazetě), jejíž text vám posílám. Možná jej naleznete zajímavým k otištění.

Na československém rozvodu.

Paleček - Janik

Češi jsou hloupi a nemaj cit,
Ti nedokážou Tě pochopit
i z vážné věci udělaj vtip,
uvidíš, bez nich bude Ti lip
sbohem Slovensko, bude Ti lip,

maš velký Tatry, my malej Řip,
Ty mříš vzhůru jak rychlej šip
sbohem, Slovensko, bude Ti lip.

Za malou chvíli už nebudem,
stanem se pouhým zlým přeludem
zmiznem jak vajgl, co někdo tip,
sbohem, Slovensko, bude Ti lip.

Jen žádnou litost, jen žádnou zášť,
Evropu každý dovydem zvlášť.

S přátelským pozdravem

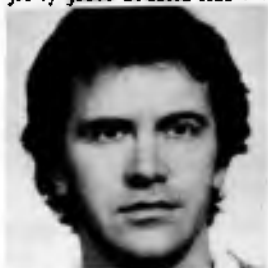
Váš

J. Kosutek
Sydney

HLEDÁME :

Jiřího (George) Koubského
 narozeného 14. 9. 1948
 ve Cvikově, poslední bydliště Praha
 Vzkaz sourozenců :
 Jirko,
 dlouhá léta hledáme tě,
 zapoměls, že jsme na světě ?
 Kousek dědictví ve Cvikově máš,
 jsi ty ještě bráška náš ? ?

Všechny informace, prosíme do
 redakce a nebo přímo na adresu:

Yěra Mišková
 25169 Velké Popovice 119
 Czechoslovakia

COUNTRY CLUB
 září 1992

6. 9. v neděli
"Tatinkův den"
 Hraje Klubovní kapela
 Začátek ve 14 hod.
 Vstup volný.

12. 9. v sobotu
Jarní zábava
 Hraje Eucalyptus
 Začátek ve 20 hod.
 Vstupné: \$6.- a \$4.-

20. 9. v neděli
Hraje vám rakovnická Šamotka
 Začátek ve 14 hod.
 Vstupné: \$ 10.- \$ 8.-

Na všechny akce vás srdečně zve
 Vedení klubu

*Na tomto místě bychom rádi ještě jednou
 poblahopřáli Country Clubu k 18tým
 narozeninám. Myslme si, že se oslavy
 vydařily díky Miluše Šimkové i její dceři.
 A věřime, že společně zažijeme v Coun-
 try Clubu ještě hodně hezkých chvil.*

RAKOVNICKÁ ŠAMOTKA

V poslední době se staly už zcela pravidelnými návštěvy československých umělců v Austrálii. Zatím zde byli populární herci, Jiří Krampol, Miloslav Šimek, Jiřina Bohdalová a další. Pan Zikmund tu zastupoval, a velmi úspěšně cestovatele a světoběžníky.

V srpnu vystoupil v Opera Housu spolu s e Sydney Symphony Orchestra i český klavírista Ivan Moravec, který za řízení českého dirigenta Jiřího Bělohlávka hrál Janáčka, Beethovena a Dvořáka a sydneyjské publikum bylo nadšené. Ale Moravcův solový koncert v Sydney Town Hall byl něco, na co budeme ještě po léta vzpomínat. Asi nikdy jsem se nesešla s takovým těsným spojením publika a sólisty. Ivan Moravec ten večer vládl všem posluchačům. Klavír se pod jeho rukama skutečně změnil v živoucí bytost, která nařikala, jásala i bouřila. Jeho provedení Beethovenovi Pathetické sonáty bylo nedostižné. To jsou chvíle, kdy pycha na náš národ a na naši kulturu je více než na místě.

A tento měsíc přijíždí další zástupce československé kultury. Je z úplně jiné oblasti, ale přesto má něco společného s našimi minulými hosty a tím společným jmenovatelem je profesionalita. Rakovnická Šamotka je kapela s dlouhou profesionální historií. Hraje více než dvacet let a za tu dobu reprezentovala Československo v mnoha zemích světa. Její členové by vám asi nemohli upřímně říct, který druh hudby vlastně preferují. S chutí a radostí si zahrají lidové písničky, stejně jako absolutně profesionálně odvedou dechovku a protože jsou to skoro padesátníci, tedy generace jazzová, zahrají jazz s nadšením a chutí, kterou nenajdete u dvacetiletých. Jsou to také odchovanci Tanečních čajů šedesátých let, takže i milovníci společenského tance si při jejich vystoupení přijdou na své.

Je dobré, že naši kulturní návštěvníci z Československa mají tak široký záber a tak jen nezbyva, než se těšit, čím nás překvapí přistě.

S rakovnickou Šamotkou

se sejdem

v Sokole - v sobotu 19. 9. 92 ve 20 hodin -
 vstupné : \$ 10.- a \$ 8.-

v Country Clubu - v neděli 20. 9. ve 14 hodin -
 vstupné : \$ 10.- a \$ 8.-

Pak se Šamotka rozjede po Austrálii a do Sydney si přijede už jenom rozloučit.

Loučení se Šamotkou bude v Sokole 7. 11. 92 ve 20 hodin,
 vstupné : \$ 10.- a \$ 8.-

Co říci závěrem, snad jenom to, že dobré pohody a nálady není nikdy dost a tak je dobré, že tu dobrou náladu i pohodu nám mohou přinášet právě hosté z Československa.

Milovníkům dobrodružství nabízneme knížku

Jiřího Hanzelky a Miroslava Zikmunda " Cejlon - ráj bez andělů "

Cena : \$ 20.- + \$ 5.-poštovné,

nebo videokazetu : "Cesty a křížovatky Hanzelky a Zikmunda"

Cena : \$ 20.- + \$ 5.- poštovné,

Objednávky na tel. čís. : (02) 621 7586 a nebo přímo v redakci.

Je to psí život !

Jan Plavec

Na verandě se mihnula postava - byl to chlap, tak jsem se hned hnul obsluhovat, čaj si přihřejí a dopiji později. Muži mají se zeleninou méně trpělivosti než ženy a i bez toho máme tu zlé časy, Musíme se pilně ohánět za každým šestákem. Život dnes není legrace. Zřejmě by mne ještě náš pan předseda vlády ví, jak prostý lid trpí jeho recesi. Obzvláště my, venkované. (Ironicky, je téměř nemožné uživit se výrobou potravin).

Zbytečně jsem spěchal. Stál tam v tmavém obleku, s dipboardem v ruce - hned mi bylo jasné, že příjem nebude. Naopak, přišel inkasovat. Představil se mumlávě a spustil, že mi přináší unikátní nabídku dvanácti jídel pro dva za pouhých \$ 19,95. Založil jsem defenzivně ruce (abych skryl jejich třes), ale nebyl jsem si zcela jist, jestli se mi podaří tak lákavé nabídce odolat. "jakpak to funguje, to si musím dojit s kastročkem?", snažím se zlehčit jeho vážný tón pro případné smlouvání. "Ne, ne. Je to prvotřídní nabížeňní restaurace se vši obsluhou a romantickou vyhlídkou na řeku Huon. Kdykoliv se prostě rozhodnete překvapit nebo potěšit svoji choť jsme vám k dispozici." Na ježil jsem chlupy a převedl ruce do boxérské pozice. "Tak s tímhle sis hochu neměl začínat!" procedil jsem česky mezi zuby. "Prosím?" ptá se poněkud překvapen netypickou reakcí (jinak je připraven na veškeré kombinace odpovědí). "Nic, nic. Jen mně tak něco napadlo, momentiček...", spěchám dovnitř pro pušku. Cestou mně ale přišla lepší myšlenka. Nechám malorážku nad krkem, pošlu na něj zhoubu obchodních cestujících-farmáře. Ti jsou na ně mor! Zrovna byl u nás na návštěvě se starou - staří známí, ještě neměli čas se rozvést. Od té doby, co koupili ovčí farmu, dřou jak mezci. Milují to ale. Je to prý pro ně "heritage". Jen jednou za čas jedou 100 kilometrů do nejbližšího města nakoupit pepř a náboje do brokovnice. Jinak si všechno pěstují a dělají sami: Tlučou máslo, staví kůlny, vydělávají kůže, šijí boty, kreslí vánoční pohledy... jsou prostě soběstační. Jediné prosté jídlo, žádná cukrlata nebo lahůdky, chraň Bůh aby

vyhazovali za takové zbytečnosti - mají zdravý selský rozum. Nejsou však škrdlívi. Když k nám přijedou, přivezou s sebou nějakou nohu, jednou je to ovčí, jindy kravi, prasečí, jehněčí, klokani, tasmanští tigr... chlupy, šlachy, paznechty - všechno. má to být jako "treat" pro nás. Tak jako se doma na návštěvu přinesla bomboniera, australská etiketa zřejmě vyžaduje hnátu. Kdyby to byla zaječí, tak si ji možná nechám. Takhle se tu pazouru ale vždycky snažím schovat před dětmi. Chudinky by se pak týdnů vyptávaly, co se stalo s tím zvířátkem s chybějící končetinou. Když návštěva odjede, odnesu zakrvácený úd sousedovi pro psa. Nerad bych dcerám otrávil kočky. Ano, pošlu ho na něj!

Nechal si ruce v kapsách zaplatovaných kalhot. Rozškáplé bufy, puštěné řádky ve svetru, seno ve vousích, promaštěný, děravý klobouk do čela. Opřel se o rám dveří (Dovnitř jsem salesmana nepustil). "Tak s čímpak to tady jsou, vašnosto. Slyším, že nějaké krmivo zdarma! To se mi nějak nezdá - s recesí na krku, sklady plné vlny, obilí pod cenou, dluhy nad hlavu, třetí rok už pořádně nezapršelo... kdepak na to budou?! A kde dělají profit?!", pomalinku rozjždí Bob. (Na něj si hned tak někdo nepřijde. On nekupuje zájce v pytli - je zvyklý podívat se i do dělohy jestli je tele zdravý.)

"Je to tak, právě proto! Restaurace jsou také u stěny, ač mají vláhy dost. Snaží se tedy získat nové zákazníky. Tím, že tam přijete a to jídlo si dáte, byznys se udrží v chodu, lidi v zaměstnání a vy obslužení. Pro milého Boha, přijďte se do Bistra najíst nebo oba zemřeme hladu. Je to fair-dinkum nabídka, věřte mi." horlí mladík a pokukuje po hodinkách.

"Jen ne tak z hurta, mladý muži! Ukažte to sem, nechce se mi tomu věřit." Bob natahuje ruku. Polámané nehty, zažraná kolomaz, oděné klouby, jizvy... ruce dělníka pudy. Po farmářsku důkladně a zblízka prohlíží elegantní prospekt, černý na jedné straně a zlatý tisk na druhé. "A jak jste se u toho nomejli mladé, jestli se smím ptát? Štítivě mu opět vrací listek.

"Já to dělám na komisi, přivydělávám si na studii, Papá mi moc neplatí", podobaný mladík si dlouhými prsty nervózně pohrává s Rolexem.

"Copak studují, agronomii?" se zvýšeným zájmem vyzvídá Bob.

"Ne, na doktora."

"Zvěrolékaře?" Bob nehodlá tak lehkou opustit svůj milý svět hovad. "Ne, ne. Na opravdického. Mám před sebou sedm dlouhých let studií, tak kdybyste laskavě..."

"Jen žádné kvatování mládenče. Na tyhle věci se musí opatrně. Jen minulou neděli jsem v aukci koupil plemenného berana - téměř koupil! Když jsem požádal o předvedení výkonnosti, ukázalo se, že mu chyběly varlata. Eh, co povídat! My farmáři jsme lišáci vykutálení... a doktoři to samý! S těma mám své zkušenosti. Vy tady na mě vyškemráte dvacet dolarů na studie a pak mě to samý naučíte jen za prolisování pět let starého Woman's Weekly ve vaší čekárně."

"Tak to né! Já budu jiný. Já věřím na hipokritickou přísahu - ta se přece o penězích nezmiřuje."

"No právě proto! Nedodržíte scheduled fees, nebulkbilujete, vymýšlíte si overservicing, patologii, testy... speciálně specialisti!! Copak z vás bude, mladíku?" měří si ho Bob podezíravě.

"Chci dělat chiropraktii".

"Jó? No to by se možná hodilo - já mám záda z tý dřiny na plotech zrujnovaný". Bob bolestně sešklebil tvář jak vytáhl druhou ruku z kapsy.

"Výborně, já vám dám slevu až dostudují. 50 centů od každého obrátle dolů, chcete to písemně?"

"Žádný papírování není zapotřebí, já dám raději na upřímný slovo. Mimo to, já si každou tvář dobře zapamatuju, s tím počítejte doktůrku! Já rozpoznám každou svou ovci a mám jich dva a půl tesice. Nu, což, plácneme si!" Bob vytahuje dvačku. Nechci tomu sám věřit. "Asi ty peníze vydělávám moc lehkou, když je takhle vyhazuju," bručí si pod vousy. "Tak to sem dejte," bere zlatočerný listek a obrací ho s pohrdavou tváří čeká s nataženou rukou na pět centů drobného. Student medicíny mu je vysázal na dlaň a zmizel jak černokněžník. Za živým plotem na silnici nastartoval Porch.

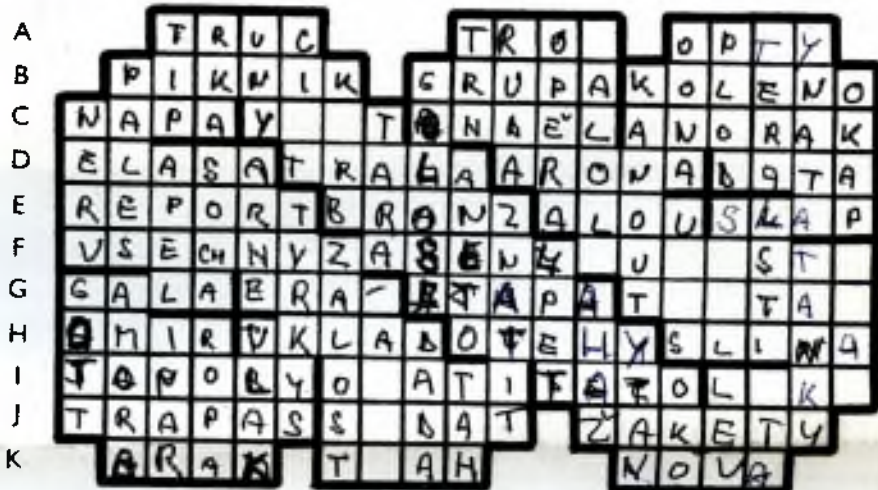
"Cos koupil tatínku?" ptá se ho v kuchyni dcerka vzrušená naobvyklou transakcí. "Tenhle kus papíru. Asi mě přeskočilo, dítě. Podej mi brýle!" To, co

vypadalo jako elegantně černý zadek prospektu se ukázalo být droboučké písmo podmínek té unikátní nabídky. Začal to číst a čelist mu jala klesat. Daleko nedočel. Zaklapl sladkostmi nezkažený chrup a vysunul Ned Kellyho čelist hrozivě vpřed. Ani tak slavný bushranger by si s ním teď nezačínal! "Ten son-of-a-bitch! Ten podvodník, ten witch-doctor, ten zavšivený swagman, ten blue-bellied Joe... vykastrovat ho! Useknout mu vocas, vokroužkovat mu čumák, procvaknout mu uši, vypálit kajnovu znamení na prdeli! On mně podvedl!! Mně!!! Farmáře, kterej ho živi! Ano, dvanáct jídel zadarmo, ale do výše \$ 12 a při každým si druhá osoba musí objednat plnej chod. Co já dnes dostanu za dvanáct dolarů!? Tady to stojí: "Sheppard's Pie" Já mám ovci plný zuby! Nebo tady: 300ml nějakýho Heineken piva. Na to sem budu jezdit 200 km? (on skutečně bydlí na druhé straně Tasmánie). Já piju odvar z Tea-Tree, proč jsem to pro Boha kupoval! Copak jsem se skutečně zbláznil? Asi jo. Jak jsem na to mohl naletět! Vždyť to byl jasnej podvod... kdo to kdy viděl, kterej idiot, který zvíře, který hovado, kterej vůl mě to..." a aniž se dostal k vačnatcům, zarazil náhle přívál zoologických nadávek a poďíval se na mně s výrazem, s jakým chodí stílet zdivočelé psy. Kdybych měl ocas, stáhl bych ho mezi nohy. Takhle jsem stáhl jen hlavu mezi ramena a podzdvíhl oči a dlaně k nebi. "Takový je život, Roberte. You win some - you loose same," snažím se mu navodit filozofický stav mysle. Bob pečlivě zasunul elegantný zlatočerný listek do odřené šrajtofle. "Ještě o mě uslyšíte!" zahučel zle. (Divím se, proč tomu lumpovi stále ještě vyká.) "Jede se domů!" zavelel rodině. Rázně otevřel na-ši ledničku, vytrhl z ní zelenalanou kýtu a hodil ji do rezavé Eski. "A bude se hladovět!" zavřel mi do obličej. Upravil jsem si opasek a stáhl přes něj svetřík. "Přijďte zase Bobiku. Drive safely, too-roo."

Když odjžděli, viděl jsem na střeše jejich otlučeného Holdena naskakovat boule, jak uvnitř bušil pěsti do stropu. Byl zřejmě ve špatné náladě.

Chudák pes, přišel o pamlsěk.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

NAPOLEONŮV VÝROK

„Náhoda nám prostě spočítá...“ (dokončení v tajence).

VODOROVNĚ: A. Vzdr; karetní výraz; op-tování. — B. Občerstvení pod širým nebem; skupina lidí (zastarale); část nohy. — C. Ruka-vičkářská useň; výtažek z bylin; cherubin; lyžařská větrovka. — D. Řecký ostrov; popě-vek; italské město; údaje. — E. Hlášení; slitina médi s cinem; hajdy; přej. — F. Tajenka. — G. Slavnostní oblečení; fiskus; stadium; so-tva. — H. Druhý arabský kalif; účastnický pod-íl; část koňského postroje; výměšek ústní dutiny. — I. Listnaté stromy; mongolští země-dělci; ukazovací zájmeno; probělka. — J. Trapná situace (slangově); zvětšit; pánské šosaté kabáty. — K. Lihovina z rýže; po-vzdech; jasná hvězda.

SVISLE: 1. Číva; český zpěvák pop-music. — 2. Jezdecký meč; značka hořčice. — 3. Sportovní předpověď; výzva; pásovec třípá-

sý. — 4. SPZ okresu Rychnov nad Kněžnou; výtvar sochaře; nafta. — 5. Maďarské město; severské mužské jméno; dopravní prostře-dek. — 6. Keř rostoucí ve Středomoří; zeleno-modrá barva. — 7. Hasnice; citové rozpo-ložení. — 8. Váha obalu; dravý pták. — 9. Boty do deště; umělecký směr. — 10. Osten; v esperantu „kopr“; slosování. — 11. Nerost-ná surovina; zkazit. — 12. Opěradlo; lnout. — 13. Jedlý mořský červ; náramně. — 14. Ka-pat (knižně); nasycený uhlovodík. — 15. Jmé-no Chaplinovy vdovy; ančar; smyčka. — 16. Zárodek života; podstavec; páte souhvězdí zvířetniku. — 17. Druh vosku (do mastí); úsko-ky; palma. — 18. Starořecká pohřební oběť; cisterny. — 19. Okraj střechy; avivážní přípra-vek.

Pomůcka: aneto, Arona, Elasa, Uny.

BETONOVÁNÍ

všeho druhu odborně vyhotoví

MIREK

(02) 622 1712

CUISINE ART CATERING*Pty Ltd*

dodá

veškeré lahůdky, zeleninové i ovocné saláty,
obložené mísy a další speciality

Přesné informace :

telefon: 525 3971

2 Kumulla Road, MIRANDA NSW 2228

Dr. JAN ROSA

odborný zubní lékař

Suite 8 - 560 Pennant Hills RoadWEST PENNANT HILLS

ordinuje : úterý - čtvrtek - sobota

tel. objednávky od pondělí do soboty

na čísle : 481 8878

LISACEK & CO**BARRISTERS & SOLICITORS****LEGAL ADVICE****1 st Floor, 69 a Grote Street
ADELAIDE S.A. 5000****Telephone : (08) 231 5909****ALL INTERNATIONAL OFFICE MACHINES**Prodej a opravy nových i starších
"typewriters, photocopiers & faxes"

Dílna a obchod- 102 Percival Road

STANMORE, NSW 2048

Tel 5693 691 nebo 214 7402

Vladimír Bohdan

Václav Novák

457 9443

306 781

L. & G. PERGL*Česká Optická Firma*

57 Pelham Street

CARLTON VIC. 3053

tel: (03) 663 6242

DO YOU HAVE BROKEN GLASS ?

call

VITA KOZAK Repair Crystal
GlassExp. from Bohemia
since 1966

Tel: 02-529 4967 - 14 Horbury St. SANS SOUCI 2219

L E O COMPUTERS

Nabízíme od "Notebook" až do "Tower 486/33"

Systémy pro úřad nebo doma, pro navrhování i výrobu

český & slovenský "wordprocessor" T602

včetně opravného a překladového slovníku

SKODEX INTERNATIONAL

Unit 3, 5-9 Hunter Street

PARRAMATTA, NSW 2150

Tel 891 3599

Fax 891 2058

APPLIED COMPUTER SYSTEMS

Australia

CAD/CAM

specialists

MICROSTATION, DRAFTeasy, SMARTCAM

7 Boonah Street

WENTWORTHVILLE

NSW 2145

Tel: (02) 636 1873

Fax: (02) 631 2024

Mobile: 018 288 477

BONDI REMOVALS**FURNITURE REMOVALS****& STORAGE**

no job too small - no removal too large

LOCAL - COUNTRY**INTERSTATE - OVERSEAS****PHONE: 365 0993 FAX: 550 26 14**

Hovoříme česky a slovensky.

HABER - PILOT
Pty Limited
PRODUCTION**AUSTRALSKÉ LISTY** měsíčník
Čechů, Moravanů a Slováků v Austrálii.Vydává: **HABER-PILOT Pty. Limited**
7 Boonah Street,
WENTWORTHVILLE NSW 2145
Tel: (02) 636 1873 Fax : (02) 631 2024Vedoucí redaktorka: **Jana Haberová**
členové redakčního kruhuNázory redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem příspěvků.
Uzávěrka dalšího čísla vždy dvacátého každého měsíce.

INZERCE:

Nabízím za U\$ 40.- denně
samostatný byt
(2 ložnice, obývací pokoj s přísl.
u Metra, 10min do středu Prahy.
Rovněž zajistím odvoz z letiště,
vyjíždky i mimo, vstupenky do
divadel, kin a pod.**Dr. Michaela Losová**
Pod Strání 19
100 00 Praha 10
Telefon v Austrálii :
(02) 974 5746**Bohemia Travel**
nabízí :
říjen - listopad
z Melbourne do
Evropy
letenka od \$ 1580.-
Výhodné ceny
i z jiných míst
Zařídíme návštěvy
vašich příbuzných z
Československa
volejte : (03) 510 24 74**DOPISOVAT** si chce rodina Prudikova
Manželé (31 a 32 let), čtyři děti, (10, 8 a dvojčata 3,)
Koničkem je jim hudba a filmové umění.
Máte-li zájem, pište na adresu :
Miroslav Prudík
Mirová 17
Velké Meziříčí 59401 - CZECHOSLOVAKIA**AVRO film**
video

ZAJISTÍ :

Video záznamy všeho druhu.,
převod českých černobílých
kazet na barevný australský
systém (SECAM na PAL)
převádění rodinných
filmů na video12 Harrod Street
PROSPECT
NSW 2149 tel: (02) 621 7586**SM Jewellery**Prodej zlatých a stříbrných šperků.
Návrhy nových šperků, modernizace
a opravy.Odborné odhady pro pojišťovnu.
Nejlepší ceny pro krajany.

Tel.: (02) 411 1429

Fax : (02) 413 3474

Shop 13, Chastwood Chase,
Victoria Ave, CHASTWOOD
NSW 2067**AIR CARGO SERVICE**dopravíme letecky a
spolehlivě zásilky
do mnoha míst Evropy
za velmi výhodné ceny
Informace: (02) 570 6327
Fax: : (02) 580 0255**L. & T. Martin Pty Ltd.**
HURSTVILLE NSW 2220**DIVER'S MECCA**Všechno pro potápěče
O DOVOLENÉ V QUEENSLANDU
se naučte potápět na HERVEY BAY.
Ideální podmínky: - teplá voda
- potopené lodě
- korály
- spousta rybInstruktor: Vladimír Novák
tel: 071-25 1626 fax: 071-25 1833
472 ESPLANADE,
HERVEY BAY - QLD, 4655Předplatné na **AUSTRALSKÉ LISTY** CENA \$2.60

Jméno _____

Ulice _____

Město _____

Stát _____

P. Code _____

Tel. _____

Vystříhnete a odešlete s poplatkem na
HABER PILOT PRODUCTION
7 BOONAH STREET
WENTWORTHVILLE 2145Předplatné - zaškrtněte
První polovina 1992 .....
Celý rok 1992 .....

\$15.60

\$31.20

**CESTUJTE S NÁMI
DO CELÉHO SVĚTA**

**BOHEMIA
TRAVEL**

1st Floor, 188 Commercial Road, Prahran 3181

Ph. (03) 510 2474, (03) 510 2482

A.H. (03) 878 8984 Fax (03) 510 2482

Lic. No. 31446

ZAŘÍDÍME:

Vaše cesty do celého světa, návštěvy z Československa,
cesty kolem světa, ubytování, půjčování aut,
EURORAIL- vlakem po Evropě, pojištění, cesty lodí,
cestování po Australii a další.

PODPORUJTE
ODEBÍREJTE
ČTĚTE

**AUSTRALSKÉ
LISTY**
JEJICH BUDOUCNOST JE NA VAŠI

**AIRBUS
A 310-300**

ČSA

CZECHOSLOVAK

AIRLINES

FLY OK FLY ČSA

POHODLNÁ CESTA DO PRAHY A EVROPY
S VÝBORNÝM SPOJENÍM

SE SINGAPOREM A BANGKOKEM

Kontaktujte naše cestovní kanceláře nebo přímo:

CZECHOSLOVAK AIRLINES

Suite 808 Australia Square Tower

George Street, SYDNEY

Tel. 247 6196

CONTACT
P·R·I·N·T·I·N·G

A.C.N. 002 887 238

NAVRHNEME
GRAFICKY UPRAVÍME
KVALITNĚ VYTISKNEME
BAREVNĚ I ČERNOBÍLE
KATALOGY
OBCHODNÍ DOPISY
REKLAMNÍ NABÍDKY
SVATEBNÍ OZNÁMENÍ
VIZITKY
A DALŠÍ

Unit 4, 175 Gibbes Street
CHATSWOOD, N.S.W. 2067, AUSTRALIA
Tel. (02) 417 8555 Fax. (02) 417 5510

Superior Performance At An Affordable Price